

Tamara Matevc

Ivan se vrača

(Marty vse plača)

November 2014

tamara.matevc@gmail.com

LIKI

IVAN

MARTY

MORILEC

ASTRALNE SENCE:

- Avstrijski carinik
- Kao neka nestlé korporacija
- Pakistanski otrok, ki umira od žeje
- Pokojna mamica iz kitajske tovarne
- Odvetnik
- Žena kurbine stranke
- Amazon
- Delavec v nočni izmeni
- Pacient
- Dohtar
- Odprta konzerva
- Svečenik
- Globoko verna sključena starka
- Šef policije
- Glavna nebeška inšpektorica
- Hamlet

PRIZORI

1. prizor: *Marty in Ivan skleneta zavezništvo*
2. prizor: *Morilec se kot kafka v zemljo udre*
3. prizor: *Ivan identificira svojega morilca in mu odpusti*
4. prizor: *Ivan Morilca preprogramira*
5. prizor: *Ivan bruha*
6. prizor: *Ivan poveča državljanske kompetence indijancev*
7. prizor: *Zadnji člen*

1. prizor: *Marty in Ivan skleneta zavezništvo*

V astralnem žepku, v stenah katerega je vse polno lukenj, vhodov v tube, po katerih se da zdrsniti v naslednji astralni žep. – Marty lupi krompir. Na eni strani ima gromozanski kup nalupljenega, na drugi pa kupček še neolupljenega. Nenadoma skozi odprtino tube, ki astralni žepek povezuje z drugimi astralnimi žepki, pade Ivan in ob padcu na ta zadnjo zastoka od bolečine.

MARTY: O, obisk. *Lupi dalje.*

Ivan stoka.

MARTY: Saj se boste navadili.

IVAN: O moj križ ...!

MARTY: Vsak ima svojega. V bistvu imate še srečo. Dokler se lahko drsate po riti, je še vse v redu. Sranje nastane, ko padete v kak astralni žep, v katerem vas pričaka kup neolupljenega krompirja in ni nikogar, ki bi se že angažiral za lupljenje ... V tem primeru morate, preden greste naprej, olupit ves krompir, kar pa lahko traja celo večnost. – Saj so vam dali navodila, preden so vas potisnili v cev?

IVAN: Kje pa sem?!

MARTY: V labirintu astralnih žepkov. A prvič potujete?

IVAN: *Se razgleduje naokoli in nič mu ni jasno.* – Ja ...

MARTY: Jaz pa že drugič. Najprej so me poslali dol, ker naj bi baje nekje za ovinkom pozabil vrečo soli. So rekli, da je že tako preveč neslanih šal na svetu, da bi sol kar tako pustili ob cesti ležati ... – No in zdaj še drugič ... Me prav zanima, kaj za en razlog si bodo našli za v tretjič ... – Prej je padel sem en model, ki se že sedmič vrača ... Moral bi nekoga ustrelit, čeprav se tistega v resnici sploh ne da ubit, ampak tega se sveti nebeški inšpektorici Angelci baje ne da dopovedat. *Jo oponaša:* "Pravila so pravila! Alles glih, za vse enak!" – Samo za njo ne, njej pa se pravil ni treba nič držat, mater ji čoravo, ona pa lahko prav iz najbolj prepovedanega drevesa jabke obira!

IVAN: Naprej moram! Rad bi bil hitro nazaj! – O moj križ, o moj križ ...

MARTY: *Ga zabava novinceva naivna nestrpnost.* Kar je, je. Zaradi stokanja ne bo postal nič lažji. *Mu pokaže vhode v različne tube, v katere je mogoče vstopiti iz tega astralnega žepka.* Lejte, kakšna izbira, pa srečno roko vam želim!

IVAN: *V dilemi, v katero tubo naj se poda za nadaljevanje poti ...* Saj najbrž je vseeno, ne? – Samo

© Tamara Matevc

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

da ne zdrsnem kam vmes ... *Začne iz svojega nahrbtnika vlačiti čudno pripravo, jemlje jo v roke in jo moli v vsako luknjo posebej, da bi se lahko pravilno odločil, po kateri tubi naj nadaljuje svojo pot.*

MARTY: *Se zelo zainteresira za Ivanovo čudno napravo, ampak skuša svoje zanimanje malce prikriti. – Vse poti vodijo v Rim, samo ena v Piran. Kdor gre na Dunaj, pa mora pustiti trebuh zunaj. Mu ponudi roko: Aja – Marty.*

IVAN: *Ne ve natančno, zakaj bi se rokoval, če pa se poslavljata ... Ivan.*

MARTY: Me veseli, da sva se spoznala.

IVAN: No, pa nasvidenje.

MARTY: Kam ste pa namenjeni, če smem vprašat?

IVAN: *Ni pri volji za razlaganje. Dol ... V Šmentfloraj ... In hitro moram biti nazaj ... O moj križ, moj križ ...*

MARTY: V Šmentfloraj? Kakšno naključje: pa pravijo, da naključij ni! – Tudi sam grem tja ... ko končam tu s tem krompirjem ... Bi mi dali eno roko?

IVAN: No, nasvidenje.

MARTY: Bog daj.

IVAN: Kaj?

MARTY: Nasvidenje. – A mislite, da se bova še kdaj srečala?

IVAN: A bi se vi radi malo pogovarjali?

MARTY: Ne! Zakaj? – Saj vidite, da mi družbe ne manjka ... Krompir je z mano. Za cela nebesa ga lupim, lepo fino se imam, ni problema ... No, adijo.

IVAN: Nasvidenje.

MARTY: Bog daj.

IVAN: Ne bi od boga, a je prav?!

MARTY: Zakaj, a se vam je kaj zameril?

IVAN: Sploh ga nisem videl!

MARTY: Jaz tudi ne. Ma nima časa on za take, kot sva midva.

IVAN: Za vas mogoče ne. Za mene pa bi ga skoraj lahko imel! *Jezno pljune.*

MARTY: Zakaj, a ste legenda?

IVAN: Sem! Pa še kakšna! Zato pa so me nazaj poslali!

MARTY: A ste tudi vi zalotili sveto inšpektorico Angelco s prsti v marmeladi?

IVAN: Kako pa veste?!

MARTY: Ker sem jo jaz tudi zalotil. – Saj sem vam že povedal. Prvič me je poslala dol po sol, drugič pa je zbrskala, da nisem uspešno zaključil svojega zemeljskega poslanstva. Me je hotela vreči kar k peklenščkom! Še dobro, da je moja rajnka Marjeta, bog ji daj večni mir in pokoj, napisala pritožbo zame – ona se ne da, ona ni od muh – in potem je bila sveta inšpektorica Angelca prisiljena, da mi da še eno šanso. No in tako sem zdaj tu ... Zgleda, da sem pod nesrečno zvezdo rojen, čisto v vsaki sobi, v katero stopim, je kup krompirja! Kot bi mi ga kdo sproti nastavljal ... Moja rajnka Marjeta me čaka in rekla sva si, da bova, ko se vrnem, obnovila poročne zaobljube ... Saj veste, babe, kakšne so, romantične in sentimentalne ... No, pa saj nimam nič proti, moja je mlada umrla in je še zelo dobro ohranjena ... Ampak ta preklet krompir! – Kaj pa je tista reč, ki jo imate v roki?

IVAN: Vi – vi ste imeli v življenju kakšno posebno poslanstvo?

MARTY: Saj nisem hotel, ampak se mi je kar samo zgodilo ...

IVAN: Kakšno pa?

MARTY: Brdavsu bi moral glavo vzet.

IVAN: Krpan?!

MARTY: Ja, dober dan.

IVAN: Ja zakaj pa ne poveste?

MARTY: Niste me vprašali po priimku.

IVAN: Martin Krpan?!

MARTY: Raje vidim, da mi v situaciji, ko lupim krompir, rečete kar Marty. Krpan si s tem nikoli ne bi mazal rok, saj ni bil baba ... – Preklet krompir. – Vsak drugi astralni žep ga je poln! – A bi mi malo pomagali, da bova prej fertik?

IVAN: Ne, ne ... meni se mudi, rad bi bil čim prej nazaj ... O moj križ, moj križ ...

MARTY: O da sem jaz Veronika, bi vam obrisal krvavi pot ... – A s tisto napravo vi iščete pravo pot?

IVAN: *Je malo počasen:* Pa saj vi ste Brdavsu vzeli glavo!

MARTY: Tako sem tudi jaz mislil. Ampak ker je nisem skuril, se je baje spet reinkarniral, in tako me je zdaj sveta inšpektorica Angelca poslala nazaj, da pravilno končam svojo nalogo.

IVAN: *Končno pojasni, kaj ima v roki:* Senzor. – Grem samo v sobe, kjer ni nobenega krompirja, ali pa v sobe, kjer že nekdo lupi. Nimam časa čas zgubljat ... Čim prej bi rad nazaj gor v raj!

MARTY: *Očaran:* Ooooo! Kje ste ga pa dobili?

IVAN: Naredil sem ga!

MARTY: Sam?!

IVAN: Ja.

MARTY: Kako, ste rekli, da se pišete?

IVAN: Pustiva to. Vsak si zna, če je sila, prave stvari zmislit, in če je huda sila, potem tudi naredit.

MARTY: Zakaj pa vas pošiljajo nazaj?

IVAN: Ker sem, tako kot vi, našel sveto inšpektorico Angelco s prsti v čežani.

MARTY: In je šla takoj rudarit v vašo osebno mapo!

IVAN: Rekla je, da ne najde podpisa mojega morilca in da moram ponj, če želim ostati v rajju.

MARTY: A so vas ubili?

IVAN: Ja.

MARTY: Potem pa ste pomemben človek!

IVAN: Mrtev sem, tako kot vi.

MARTY: Kako pa so vas?

IVAN: Z lovsko puško za merjasce.

MARTY: Kdo pa je bil junak?

IVAN: To pa se čisto točno ne ve. Eden se je sicer javil in je tudi šel v zapor, samo naj v resnici ne bi bil on ...

MARTY: Saj! Zato vam je zbrskala to! Da vas nikoli več ne bo dobila gor, baba požrešna!

© Tamara Matevc

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

IVAN: Pa glih sem si zgoraj našel ene fine naravne vrelece, v katerih bi si lahko grel svoje stare kosti in užival zaslužen počitek ... Kaj naj delam spodaj v Šmentfloraju, tam je zdaj še slabše kot takrat, ko sem sam travo tlačil ... Nikoli, nikoli, odkar indijanci živijo na tem koščku Balkana, jim ni šlo slabše, kot jim gre zdaj. Toliko revežev ta zemlja še nikoli ni imela ... Ogromno tovarn je propadlo, veliko ljudi je brez kruha ... To pleme je suženj, suženj Evropi, in temu plemenu se hudo godi! – Meni je vse to tudi napovedala ena čarovnica, ko sem za časa svojega življenja delal v Nemčiji ... Strašno pametna babura, ki je prerokovala vsem znanim nemškim politikom ... Polna notranje duševne energije, grda pa ko hudič! ... Šel sem k njej preprosto oblečen in baba me je ogledovala od nog do glave ... Hotel sem se malo prikriti, se napraviti tunteja, pa ni šlo. Rekla je: "Vi boste odrešenik nekega malega naroda ali pa bo ta narod v par stoletjih izumrl ..." – In potem so me ustrelili, zdaj pa naj iščem, kdo je bil, da mi blagovoli dat svoj avtogram!

MARTY: Pa ste ga odrešili?

IVAN: Kaj?

MARTY: Svoj narod, ste ga odrešili?

IVAN: Ne, ni bilo časa. Sem pa dobro začel ... Ampak na žalost so me prej ustrelili.

MARTY: Zato vas pa zdaj v križu trga!

IVAN: Kaj pa govorite? Lepo vas prosim – neumnost!

MARTY: Ker niste svojega križa nesli do konca, ker se niste pustili nabit in ker niste na koncu po treh dneh vstali od smrti. Zato vas trga v kosteh. Ali kot bi rekli Amerikanci: Mission not accomplished, something went wrong in Iraq ...

IVAN: Vam se je od tega krompirja že zmešalo. Kar se mojega poslanstva tiče, je zdaj že čisto vseeno.

MARTY: To vi mislite. Ko ji boste prinesli gor podpis svojega morilca, vas bo, še preden se boste preobuli v copate, poslala nazaj dol poslanstvo končat.

IVAN: Ne, ne, od mene je zahtevala samo podpis, že tega bo težko dobit, ker sploh ne vem, kdo me v resnici je ...

MARTY: Mene pogledjte, jaz sem vzorčni primer: še preden sem sezul šuhe, sem bil že na poti nazaj ...

IVAN: Ampak vas je res težko prenašat, jaz sem pa zanimiv človek.

MARTY: Hudič je, ja ... Sem gledal z nebes skoz rešpetlin dol na Zemljo in sem videl, da je zdaj vse drugače, vse se je spremenilo, vse je bolj razpršeno, nimaš več Brdavsa v enem kosu, ampak imaš brdavsov neskončno, v vsakem človeku je košček njegove duše! Kaj naj zdaj vse ljudi pobijem? Saj nisem menda neki ... terorist! – Ivan, a bi vi meni s pomočjo te svoje naprave pomagali iz tega astralnega labirinta?

IVAN: *Okleva.* Ne vem, če je za dva ...

MARTY: *Malo pomolči, potem pa smrtno resno in zelo dramatično:* Brdavs vas je.

IVAN: Prosim?!

MARTY: A ste ga videli v obraz?

IVAN: Seveda ne, baje me je z nekega okna, line ali balkona ...

MARTY: Potem pa ne morete vedet, da ni bil Brdavs. - Brdavs je bil.

IVAN: Ma dejte no! – Zakaj bi pa Brdavs name streljal? Saj mu nisem nič naredil ... Še poznal ga nisem.

MARTY: Ne Brdavs z veliko, ampak brdavs z malo. Brdavs kot nek generični pojem ali kako naj rečem ... A razumete?!

IVAN: Ne, niti približno! To je zame prekomplicirano. Vi bi samo radi moj senzor.

MARTY: *Poskuša skriti svoje appetite.* Vaš senzor? Vsako dete si zna danes narediti svoj senzor, pa Krpan ne bi znal ... – Glede Brdavsa je pa tako: Nihče si ne upa nadenj, kdor pa se skusi z njim, je gotovo zmagan. Jaz ne vem, če vam bo on kar tako dal svoj podpis ...

IVAN: A midva sva zdaj kar zaključila, da je name streljal Brdavs?

MARTY: Brdavs z malo. – Recite mu, kakor mu hočete, kdorkoli je bil, vas je ubil. To je dejstvo. Niste mu videli v obraz, tako da ne veste, če ni bil brdavs ...

IVAN: Brdavs je, kolikor vem, svojim žrtvam vedno gledal v oči, jih izzival, se meril z njimi na odprtem terenu kot Goljat z Davidom ...

MARTY: Tisto je bila samo forma, forma pa se spreminja. Ko moda, razumete? Danes črno, jutri rdeče, danes krilo, jutri šal, spodaj pa vedno ista rit. Ker to je prav bit brdavsa: ena velika rit je bil. In vsak od nas jo kdaj pokaže, še najbolj svetemu smrdi ... *Mu položi roko na ramo in mu pogleda globoko v oči.* Ivan! Jaz pa imam petnajst Brdavsov za malo južino, to je meni toliko, kolikor je vam kamen poriniti čez lužo, ki jo preskoči dete, sedem let staro ...

IVAN: Marty – tole je čisto preveč poceni štos, okej? – Ne mi tega Brdavsa ali brdavsa takole na krožniku ponujat, on je vaša zgodba, ne moja. – Ampak ja, se pa tudi jaz strinjam, da bi midva lahko drug drugemu na nek način pomagala ... Ti pomagaš meni prepričat mojega morilca, da mi nariše tisti podpis za v moj osebni fascikel, jaz pa pomagam tebi pobrat naokoli vse koščke brdavsov, narediva grmado in ti jih enkrat za forever zmečeš v ogenj in čao, marija, sva prec nazaj v nebesih in grem jaz sedet v svoje toplice in met mir. – Kaj praviš?

MARTY: Kako bi ti jaz lahko pomagal prepričevati morilca? Nisem nič spreten z besedami ...

IVAN: Z mišicami. Z golo silo. Té jaz nikoli nisem dosti imel, in če bi se model slučajno spomnil kaj odlašat ... Bum na gobec! Ker čakal ga pa ne bom, potrpljenje sem že vse porabil in tudi časa nimam – *se spet spomni, kako ga seka v križu* – o moj križ, moj križ ...

MARTY: Kako pa lahko ti pomagaš meni?

IVAN: Zasnoval ti bom magnet, ki ti bo na kup potegnil vse koščke brdavsov, potem pa jih samo še skuriš, ali kakor imaš pač navodila, in si zmagal!

MARTY: To bi bilo pa res fino! ... No, pol pa kar pejva, kaj bi čakala! ... A vidiš še kje kak neolupljen krompir? Ker sicer me tuba ne bo vzela vase, izpljunila me bo nazaj in dodeljen mi bo nov kup krompirja. Sem že vse trike sprobalo, ampak se ne da nič pogoljufat ... *Preverja, da se ni v kak kot zakotalil še kak neolupljen krompir* ... Veš, kaj naredijo s tem krompirjem zgoraj v nebesih? Stran ga zmečejo! Niti svinjam ga ne pusti glavna nebeška inšpektorica Angelca dat, češ saj niso biseri! Preprosto ga naroči zabrisat stran! In se ji zdi strašno inovativno, kak dober patent si je zmisllila, da žvižgače lepo zadrži v teh astralnih luknjah, in dejansko jih večina nikoli ne najde poti ven ... Ampak midva jo pa bova! *Z rahlim dvomom*: Skozi katero tubo bova pa šla?

Ivan usmerja laser iz svojega senzorja skozi vhode različnih tub, dokler nad enim od njih senzor veselo ne zapiska. Marty se že hoče pognati v tubo, Ivan pa ga zadrži.

IVAN: Ampak jaz sem glavni.

MARTY: Kaj?!

IVAN: Jaz imam senzor. Jaz bom ... frontman!

MARTY: Okej, ampak ta igra se bo imenovala po meni: Marty se vrača.

IVAN: Ne, ta igra se bo imenovala po meni: Ivan se vrača!

MARTY: Ja pol pa ne grem ...

IVAN: O, ko bi ti vedel, kaj vse bom jaz delal tvoji Marjeti, ko pridem nazaj gor ...

MARTY: Okej, okej ... Samo, da ne boš pozabil na magnet! – Pa dobro, daj me vsaj v podnaslov. Označi me vsaj kot ... žanr.

IVAN: Dobro. Naslov: Ivan se vrača. Žanr: Marty vse plača. Zadovoljen?

MARTY: Čak, kako to misliš?!

IVAN: *Preveri stanje baterije na svojem senzorju. O jebenti, baterija je že čisto na koncu.*

MARTY: Greva, greva, greva ...!

Drug za drugim izgineta v tubi, in ko drsita po cevi nekam navzdol, slišimo samo še oddaljevanje dveh malo negotovih, malo prestrašenih, malo pa otroško navdušenih (nad spuščanjem po teh ogromnih toboganih) glasov "aaaaaaaaa.....".

Zatemnitev.

2. prizor: Morilec se kot kafka v zemljo udre

Zdaj že v Šmentfloraju. – Marty si daje opravka s postavljanjem grmade, temeljito se posveča detajlom itd. Čez oder teče Ivan, kot bi nekoga lovil.

MARTY: *Tečen je in slabe volje. Ivan!*

IVAN: *Prec bom, prec ... Izgine.*

MARTY: *Tole zdaj poslušam, že odkar sva prišla v Šmentfloraj ... Predolgo, definitivno predolgo, skoraj mi je žal, da nisem šel sam, pa tudi če bi še vedno lupil debel krompir! Oponaša Ivana: "Prec bom prec" in pete pokaže!*

Ivan zopet teče čez oder, očitno je nekomu za petami.

IVAN: *Prec bom prec ... Se za hip zave publike. A je že predstava?! In spet izgine.*

MARTY: *Zavpije za njim: Da se slučajno ne bova peš lasala! – Godrnja sam pri sebi: Grmada stoji že toliko časa, da se je že ves les posušil! Magneta mi pa še vedno ni imel časa sestavit! Kako naj zdaj brdavse na kup potegnem?! Oponaša Ivana: "Prec, bom prec!" Me prav zanima, kaj bo prec; že odkar sva padla sem, ga lovi, modela, name je pa kar lepo pozabil!*

Ivan zopet teče čez oder.

IVAN: *Prec bom prec ... Publiki: Dober večer! Kako ste kaj, dragi moji indijanci? Zdravje štima? –*

Kot vreme aprila, v eni roki sončna očala, v drugi pa zložljiv dežnik, kajne? ... *In spet izgine.*

MARTY: *Za njim:* Kje je zdaj tisti magnet, ki si mi ga obljubil? Magnet za brdavse ...? Me prav zanima! *Publiki:* Dober večer, Marty mi je ime, za prijatelje Krpan, malo sem slabe volje, ne mi preveč zamerit ... Ampak grmado sem pa dobro skupaj zložil ... Kaj pravite? Je lepa, ne? Bo žgalo, ne? – Bo, bo, samo še brdavsa na kup spravim in ga notri zmečem, pa bo ... Samo kje naj ga iščem, hudiča? Povsod ga je malo, nikjer pa ga ne morem zares prijet! Ko bi vsaj vrabca imel v roki! Ni kot v dobrih starih časih na Dunaju, ko je on izzival junake in ga ni bilo mogoče zgrešiti, tudi če si proč gledal! Danes je stvar bolj kompleksna! Njegov algoritem je postal "vsakič znova na nov način"! – Mišice so samo še za okras, vse ostalo je pa v glavi! Tudi jaz sem, odkar sva z Ivanom prišla nazaj v Šmentfloraj, moral preštudirat ... ne bi verjeli, kaj vse: celega Gutenberga, pa še vedno mi ni nič jasno, kje naj zdaj brdavsa iščem, vem samo, da ga moram najti! – *Zelo ponosno:* Ampak tale grmada tudi malo zgleda, ne? Ni vse samo v funkcionalnosti. Čeprav – večinoma pa je! Jaz sem jo sam postavil! Da ne bi kdo mislil, da mi je Ivan kaj pomagal! On ... bo prec nazaj! – *Nesrečno:* Če bi vsaj imel magnet!

Čez oder teče Ivan, kot bi nekoga lovil.

IVAN: Bom prec nazaj!

MARTY: *Samo odmahne z roko za njim in povzame od tam, kjer je prej končal.* Sam sem posekal lipov gaj, sam sem transportiral debla in sam sem jih zložil v to prelepo, funkcionalno grmado ... Za piko na i sem poskrbel še za to, da je vse v skladu s šamanskimi smernicami iz Bruslja! Ja! – Ne verjamete? – Vse certifikate ima tale moja grmada ... Lejte, tu so nalimani ... *Kaže publiki nalepke.* – Saj ne, da bi mi osebno tele EU nalepke kaj pomenile, ampak res si ne moremo privoščiti, da bi me, ko bom sežigal brdavse, nepričakovano zmotila kaka tečna evropska komisija! Samo še tega se mi manjka! In bi se mi poscali na ogenj, ker da nam manjka ena nalepka. *Si daje dela okoli grmade.*

Ivan priteče na oder, se ustavi in si oddihuje.

MARTY: O, Ivan. A boš prec nazaj?

Ivan je preveč zadihan, da bi lahko odgovoril.

MARTY: Kaj je zdaj s tistim magnetom, ki si mi ga obljubil? Grmada je, ampak zgleda, da bom vanjo samo svoje bolhe metal!

IVAN: *Končno pride do sape.* Lepo, da si že tu, Marty ...

MARTY: Ja, a ne? Kako lepo, da sem že tu!

IVAN: Kaj se pa kujaš?

MARTY: Ti, pa res ... Kaj se pa kujam, a ne?

IVAN: Pa kako si praznje oblečen ... – Kot bi se na Dunaj odpravljaj!

MARTY: Obljubil si mi, da mi boš eno roko dal, potem pa te ni bilo od nikjer! Pa še dobro, ker bi bil tako ali tako samo v napoto! Ivan, kje je moj magnet?! Rad bi počasi zakuril ...

IVAN: *Razlaga Martyju in publiki: V Jurovskem Dolu je bila zapora! – Oprostite, ker malo zamujam, koliko pa je ura?– Bajе so streljali na enega finega gospoda ... Ne ve se točno, kaj naj bi bil strelčev motiv, bajе pa naj bi bila stvar politična ... – Da morilec ne bi ušel, so takoj organizirali zaporo cest. – Komaj sem se potegnil skozi obroč, sem se moral narediti mrzlo hladno mrtvega, čisto nakuliranega, da so me spustili skozi ... Na južni strani so postavili traktorje, na severni cisterne, na vzhodu mentalni zid avtentične slovenske ignorance, na zahodu zid globalne mentalne bede!*

MARTY: Ti hudič! *Menja temo in ponosno pokaže na svoj izdelek – polena, zložena v grmado.* No – kje je zdaj moj magnet?! Če se bom še dolgo obiral, se mi bo Marjeta spridila!

IVAN: *Si ogleduje grmado.* Dobro zgleda, Marty, dobro zgleda ... Me že kar srbijo šibice ... *Menja temo, nenadoma je ves nesrečen:* Marty, ne morem ga ujet. Preklet hudič!

MARTY: A brdavsa? Jaz ga tudi ne morem ujet, pa sem skoraj cel NUK preštudiral, samo še ena knjiga mi je ostala ...

IVAN: Ne brdavsa, morilca mojega ... Ves čas ga v pete gledam, ujeti pa ga ne morem in ne morem ... Si mi obljubil, da boš po svojih močeh pomagal!

MARTY: Saj bom! Sem ga pripelji, pa ga bom na gobec, če ti ne bo hotel dat podpisa.

IVAN: Če pa beži pred mano kot hudič pred križem!

MARTY: Ivan, a si imel kdaj psa?

IVAN: Kaj? – Kakšnega psa?

MARTY: Psa. Hov, hov ... Psa. – Če hočeš ujet psa, ne tečeš za njim, ker potem da on gas in naredi črto in zadnje, kar vidiš, je njegova rit. Če hočeš ujet psa, počakaš, da sam k tebi pride.

IVAN: Pa saj me ni ustrelil pes ...

MARTY: Mogoče pa je bil brdavs ...

IVAN: Ne veva.

MARTY: Naredi že enkrat tisti magnet, pa bova videla, a je bil brdavs ali ne!

IVAN: Jaz ga moram v enem delu ujet! Kako naj sicer vem, od katerega njegovega kosa naj zahtevam podpis?

MARTY: Ves čas se samo s sabo ukvarjaš!

IVAN: Marty, našla bova tudi tvojega brdavsca ... Samo dajva it lepo po vrsti!

MARTY: In najprej je na vrsti tvoj projekt?! Komaj zdaj razumem "Ivan se vrača, Marty pa plača"!

IVAN: Skoraj sem ga že imel v pesti. Skoraj ...

MARTY: ... sem že zajca ujel!

IVAN: Ma nehaj se kujat, no! – Ta grmada je res super! *Pompozno, publiki:* O, tudi vi ste že tu?

Mogoče ima pa Marty prav, mogoče se pa res malo preveč s seboj ukvarjam? Dober večer! –

Dober večer, dragi indijanci!!! *Razširi roke in kar prekipeva.* Ivan vas ima rad! So vam dali kaj za pit?

Čez oder teče Morilec.

MORILEC: Prec bom, prec ...!

Ivan se takoj požene v dir za njim.

MARTY: *Za Ivanom:* Ta nikoli ni imel psa. – Jaz sem zato, da bi prav sežgal brdavsca, iz manualca postal akademik. In glej zdaj hasek: ni ga nič! Vem, kako je treba kurit, ampak brdavsca pa ni od nikoder, kot bi se v zemljo udril! Ker se Ivan igra "ulovi me" s svojim morilcem, namesto da bi meni napravil tisti magnet, s katerim bi si brdavsca lepo na kup potegnil, ga skuril in šel končno nazaj gor k sveti Marjeti ...

Ivan se vrne.

IVAN: Drugače moram to zastavit ... *Globoko premišlja.*

MARTY: Medtem ko drugače zastavljaš – kako pa kaj magnet, ki si mi ga obljubil?

Ivan doživi evreko in se vsega skupaj loti drugače.

IVAN: *Martyju:* Imam ga! Imam nov koncept! – *Publiki:* Dragi moji indijanci! – Predlagam en aplavz za mojega morilca, častnega gosta današnjega večera ... – Dajmo, dajmo en topel aplavz za

... Dragi morilec, dobro nam došel, kar pridi sem k meni na oder, da se v pričo vseh nas lastnoročno in slavnostno podpišeš v mojo spominsko knjigo! *Išče med publiko pravi obraz.*

No morilec ... *Ivan čaka.*

No morilec ...? *Ivan čaka že malo nepotrpežljivo.*

No morilec ...?! *Ivan čaka že zelo nepotrpežljivo.*

Ivan eksplodira, ker je očitno tudi ta evreka lažna: No morilec pizda materna kaj ti misliš da je to večer sodobne poezije al kaj al da je en usran stand up peformance al kaj?! Ne! Lej to je čisto navadna gledališka predstava in jaz moram zdaj nekaj govorit kar tja v tri dni, dokler ti ne blagovoliš spraviti svojega grdega ksihta sem gor do mene! – Morilec, daj ne bit zdaj rit, tole se nam tu že vsem skupaj malo vleče ... *Publiki:* Mogoče pa je tip odstopil? *Morilcu:* Ne moreš odstopiti potem, ko si že streljal name in me tudi celo ubil. Star slovenski pregovor lepo pravi "Posle jebanja nema kajanja"!

Čaka in res mu je neprijetno, na mestu menca: ne ve, kam bi z rokami, ne ve, kam bi z nogami, in kmalu že tudi ne več, kam bi sam s sabo. – Potem se končno ulovi in glede na situacijo pač malo improvizira:

Mogoče pa protestira? Mogoče pa ga samo ne bi dal zastonj, podpisa svojega. Seveda, taki časi so, treba je poskrbet za svojo ta zadnjo ... *Morilcu:* Morilec, zdaj ti bom zaupal, kako čez noč oblečeš svojo nago rit ...! Dal ti bom učinkovit in preverjen recept, kako obogatiš, dal ti ga bom na up, da ti izkažem svoje zaupanje: zaupanje, ker si ti človek, ker sem jaz človek, ker je meni zaupal človek ... – Evo in zdaj jaz zaupam tebi in ti bom povedal, kako čez noč obogatiš, in ti zaupam, da boš potem prišel na oder in mi dal svoj podpis! – Če se ne strinjaš, potem dvigni roko, da bom vedel, da se ne strinjaš!

Napeto boljshi v publiko in preverja, ali je kje v zraku kakšna roka.

Ker nisi dvignil nobene roke, svečano sklepam, da svečano prisegaš, da sva svečano ... zmenjena!

Publiki: Vi ste pa svečana priča!

Marty dvigne roko.

IVAN: Kaj bi pa ti rad?

MARTY: Kako pa kaj magnet, ki si mi ga obljubil?

IVAN: Kak magnet?! – Aja, magnet ... Prec bo, prec ...

MARTY: Jaz bom šel zdaj malo na malico. Pa v NUK po *Naredi sam!*

IVAN: Zadaj v garderobi sem ti pustil dve krači, dve četrti janjca, tri kopune in skorje štirih belih pogač, z maslom in jajci omešanih, ker vem, da sredice ne ješ ...

MARTY: Polič vina pa kruh in sir bi bila čisto dovolj ... Ampak tistega, kar bog da, tega se človek ne sme braniti! – Bom prec nazaj ... *Odide.*

Marty odide, Ivan pa med publiko išče obraz, ki bi lahko pripadal morilcu.

IVAN: Morilec, kje sva že midva ostala? – Aja, pri zaupanju ... – Stvar je zelo preprosta. Vse, kar moraš narediti, je, da greš na kavo ... Ne, ne zajebavam se ... Zjutraj vstaneš in greš na kavo. Pa ne h kakemu frendu, ampak v bar, ki je v neposredni bližini kake fensi trgovine: recimo tiste, kjer imajo gajbice z jabolki sorte Steve Jobs Naročiš kavo, potem čez eno uro naročiš še eno kavo in tako naprej, vsako uro eno kavo ... No in potem ob petih zračunaš, koliko si ta dan zaslužil, ker nisi niti enkrat vstopil v tisto trgovino z jabolčno elektroniko: in ne samo, da nisi niti vstopil v trgovino z jabolki, tudi kupil nisi nič ... In si zato prišparal ... kar zračunaj si ... enormno!!! In tudi ko od tega prihranka odšteješ strošek za kavo, si še vedno enormno v plusu in zdaj lahko svoj enormni profit tudi enormno investiraš, in če prakticiraš ta pristop en mesec na leto ... *Iz žepa potegne zadnjo verzijo iphona.* Lej, kaj so meni dali – *poudari* – vnaprej kot zahvalo, če jih danes v predstavi vsaj omenim ... Telefon, ki ima mogoče še več ajkjujev v glavi, kot jih imam jaz! – Stari, jaz ti povem vseh ostalih enajst mesecev lahko sediš pod lipo zeleno in poješ "Lipa zelenela je".

Publiki: A poznate? A zapojemo skupaj?

Odpoje nekaj verzov, nakar se domisli nove fore in se prekine.

U, še enega vem, ta je še boljši, ta pa je za vas, draga publika, ker ste mi šli za svečano pričo, da se je morilec strinjal in ni dvignil svoje roke v znak protesta ... Evo, spomnil sem se enega svojega kolega, tip je res model, prevzel je krivdo za neki umor, ki ga sploh ni zagrešil ... Šel je v čuzo za deset let in ko je prišel ven, si je takoj zgradil hišo. Čisto novo hišo! Vsi njegovi sokrajani so se čudili, od kje mu denar, in noben ni pogruntal, kar sem jaz že od vsega začetka vedel: ja logično!!! – Kar zračunajte si, vse se izide, še preizkus se izide, rabiš pa samo plus in minus ... Če je imel, ko je šel v zapor, 200 dinarjev in jih potem ni vsak dan porabil 100, kot bi jih sicer ... zdaj pa sto neporabljenih dinarjev pomnožite s številom dni, ko je bil v zaporu, pa dobite ... *računa na prste, se malo zgubi* ... plus obresti ... vmes se je še parkrat valuta menjala ... *računa, računa, računa* ... *in končno zaokroži* ... no in dobite – hišo! Novo, eko, bio, varčno – hišo ... z golf dvoriščem!

Evo, to je bilo to! Dragi moji ... priznam, da imam kar malo treme ampak nič ne pomaga, zdaj

smo tu! Prosim en velik, iskren aplavz za mojega morilca, ki prihaja na oder ... Morilec – izvoli. Oder je tvoj.

Ivan odide z odra.

Na oder ne pride nihče, še najmanj pa morilec.

Na oder pride Ivan.

Jah nič ... Malo mi počasi že zmanjkuje teksta. Jaz sem hotel, da bi to stvar uredili tako, z nekim dostojanstvom, civilizirano, kultivirano, na nivoju, po evropsko, kot zdaj radi rečete, ampak če ne gre, ne gre. – Vrag nam je odnesel šalo! *Smrtno resen*: Prosim vse zavedne ekstremiste, leve fašiste, desne ovce in vmesne konformiste, da nemudoma zaprete vse izhode iz dvorane in da nikogar ne spustite ven ... – Vse mi je jasno, točno tako je, kot sem predvideval, še bolj tako, kot sem si mislil, in dosti bolj tako, kot sem si to predstavljal ...

Iz žepa potegne svoj mobilni telefon. Imam tudi jaz svoj ruter, brez skrbi! *Se obrne s hrbtom proti publiko in lovi kolektivnega selfija.* Toliko pikslov, kot ima moj ruter, nima noben drugi ruter ...

Siiiiiiiiiiiiir! – No, kaj je?! A bomo zdaj delali reklamo za kisle kumarice? Ne, ne bomo je! – Gremo še enkrat! – Piiiiiiiiizda! – Dosti bolje, bravo ... *Si ogleduje posnetek, ki ga je naredil.* Tako kolega, pa te imam ... Jaz sem od vedno zaupal tehnologiji in svoje čase sem jo tudi dosti inoviral ... Ja madonca, kako si lepo krasno ves razločen ... *Pošilja fotko v nebesa.* Evo, še v nebesa pošljem, selfie prinese več točk kot podpis: treba je hoditi v koraku s časom, če baba ne bo s tem zadovoljna, potem pa naj drugič bolj točno pove, kaj bi rada ...

Ivan zaluča med publiko svoj klobuk.

Marty, daj glasbo! – *Daje navodila gledalcu, v katerega naročju se je znašel njegov klobuk.*

Se vrne na oder, v eni roki ima velik, že na pol pojedjen sendvič, v drugi knjigo Naredi sam.

MARTY: *Godrnjaje, medtem ko pripravlja še glasbo:* Kaj je ratalo s Krpana! DJ Marty! – Moje truplo se zdaj v grobu obrača!

IVAN: Gospod, prosim, poberite karte vaših sošolcev oziroma sogledalcev v klobuk, in ko naberete vse vstopnice, ampak res čisto vse, čisto od vsakega, mi jih s klobukom vred prinesite na oltar.

Mislil sem – na oder! – Lahko ga postavite tukaj na rob, če se ne marate izpostavljat ... saj se ne marate izpostavljat, sem vas prav prebral? Vidite, intuicija. Telepacija. Bog nas vari tega hudiča! Ampak ja. Takle mam, kot bi rekel naš Krpan. – A bo šlo? Zelo vam bom hvaležen, hvala, gospod! – Marty, meni pa daj prosim glasbo!

Marty nastavi glasbo in spet odide.

3. prizor: Ivan identificira svojega morilca in mu odpusti

Ivan se slači počasi, z užitkom, zelo senzualno in z občutkom za podrobnosti ... Slači se, kot bi bila to strategija, da razkrinka svojega morilca, da mu sname še zadnjo tančico z obraza: kot bi plesal nadomestni striptiz zanj, ki je poniknil kot kakšna kraška reka ... Njegov glas je nežen, hrapav in tako senzualen, kot bi se učil od samega Šerbedžije: Ne daj se, Ines pa to ... Morilec, ti si – vsaj na prvi pogled – uspešen in zadovoljen človek ... Prizadeven in priden delavec ... Nesrečno zaljubljen že vse od Franceta Prešerna trpiš neznosne bolečine zaradi bruna in iveri v očesu bližnjika ... Po svoji veroizpovedi konformist ... Rad se tolažiš z antidepresivi in kozarčkom rujne kapljice, konopljo kategorično zavračaš, praviš, da za rekreacijo res nimaš časa, in z drogami si pač ne mažeš rok ... – Za politiko in kurbe ne maraš dosti, na volitve ne hodiš, tvoj stejment je "Saj so vsi isti!", "Tako ali tako se ne da nič spremeniti!" in "Sploh nisem vedel, da so volitve".

Morilec, zdaj bom povedal tvoje ime. *Jih izgovarja na pamet, vsa imena pozna na izust ...* . Novak Ivan, Krajnc Ivana, Kovačič Ivan, Zupanič Ivana, Kovačev Ivan, Potočnik Ivana, Mlakar Ivan, Vidmar Ivana, Ivan Golob, Ivana Kos, Božič Ivana, Ivana Turk, Kralj Ivan, Ivana Car, Korošec Ivan, Ivan Zupan, Bizjak Ivana, Hribar Ivan, Ivan Kotnik, Rozman Ivana in še slab milijon in pol vseh drugih Ivan in Ivanov plus naši izseljenci v Argentini ...

Gledalcu, ki ga je angažiral, da pobere vstopnice: Gospod, prosim prinesite mi zdaj klobuk. Kar ste nabrali, ste nabrali, kar je – je. Nadaljuje v senzualnem tonu alla Šerbedžija: In še preizkus, da ne boste rekli, da je Ivan kar nekaj na pamet govoril ... Iz klobuka jemlje karte, na vsako pljune, slino razmaže in odčita ime in priimek, ki se po tem postopku prikaže na karti.

Novak Ivan, Krajnc Ivana, Kovačič Ivan, Zupanič Ivana, Kovačev Ivan, Potočnik Ivana, Mlakar Ivan, Vidmar Ivana, Ivan Golob, Ivana Kos, Božič Ivana, Ivana Turk, Kralj Ivan, Ivana Car, Korošec Ivan, Ivan Zupan, Bizjak Ivana, Hribar Ivan, Ivan Kotnik, Rozman Ivana in še slab milijon in pol vseh drugih Ivan in Ivanov plus naši izseljenci v Argentini ...

Glasba utihne, Ivan zagrmi, iz oči se mu bliska: Kdo me je ubil?! – Udbomafija! Škof Franc Odre! Vsega je kriva Helena Blagne! Zakaj ste me ubili, ljubi ljudje?!

Ubili ste se, ja, prav ste slišali, ubili ste se, reveža, ko niste popizdili, jebemumater glupi indijanci, ubili ste se, ko ste, namesto da bi popizdili, začeli jemati svojo usodo v svoje roke, se samoizboljševati, samoizpopolnjevat, samopreoblikovati ...

Ubili ste se, ubili ste se reveža, ko ste se začeli samoprekvalificirati, samoizumljati, samoinovirati,

© Tamara Matevc

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

samoobvladovati, samonadzorovati, samoregulirati, samofleksibilizirati, kot kakšni majhni psi, jebemumater glupi indijanci, ko ste na vso silo poskušali postati boljša različica samega sebe, da bi bili dovolj prožni, da bi bili še bolj prožni, da bi bili najbolj prožni, dihali ste rebirthinge, delali vse sorte joge pa pilates z nordijsko hojo, plesali ste salso, ne iz užitka in da bi se dali dol, ampak da bi shujšali, kreteni ...

Ubili ste se, ko ste hodili h kozmetičarki na manikuro, pedikuro, kurcakuro – vse za prožnost, vse za prožnost, dinamičnost in fleksibilnost, dokler si končno niste prislužili akreditacije, da vas lahko, z vašim soglasjem, na vašo, črno na belem napisano prošnjo – še kredit ste vzeli za to, seveda – nategnejo ko mlade mačke!

Ubili ste se, ubili ste se, reveža, ko niste popizdili, banda tlačanska indijanska, hlapci zamorski z velikim mehkim kurcem brez jajc, ampak ste si v svoje odprte žile vtetovirali certifikat "Kontrolor osebne jeze" pa certifikat "Dohtar osebne jeze" pa certifikat "Živinozdravnik osebne jeze" pa certifikat "Stomatolog osebne jeze" pa certifikat "Mojster upravljanja osebne jeze" pa certifikat "Mojster sublimiranja osebne jeze" pa certifikat "Zen mojster rožnatih misli", medtem pa vam je šla v kurac ta država in zdaj si ob vse te certifikate lahko samo še sramne bradavice praskate in potem globoko v rito vtaknete

Ubili ste se, ubili ste se, reveža, ko niste popizdili nad seksi nategi, da se "vse da in kako vsakemu lahko uspe, sposobnim vedno uspe, pridnim pa sploh uspe; če pa komu ne uspe, si je pa sam kriv!" ...

Ubili ste se, ko ste se, namesto da bi popizdili, na pamet učili larifarije uspešnih zgodb tistih nekaj promilov, ki vam jih zdaj redno servirajo kot argument, da pač niste dovolj dobri, da pač niste dovolj pridni, zagnani, predani in predvsem – prožni! – in da ste sami krivi, ker niste uspešni ...

Ubili ste se, jebemubammater glupi indijanci, ko jih preprosto niste, vaših demokratično izvoljenih predstavnikov ljudstva, postavili pred strelski vod, jih zbrcali do mrtvega, jim prerezali vrat, ampak ste, mili moji indijanci, dragi moji črnci, sami skakali z balkonov, z nedolžnimi otročiči v naročju ste skakali z balkonov, kot bi se igrali "moj dežnik je lahko balon", ker niste več zmogli, ker je bil vaš tunel ena sama tema brez drobne pikice luči, ker je bil življenjski tempo za vas prehud, ker niste več prišli do zraka ...

Pa kaj ste vi, ste vi človek ali neka jebena samokorporacija? Sam svoj Vatikan, jebemu vam mater, zakaj niste popizdili, vi sam svoj San Marino?! Zakaj, svet božji, mili moji, ste se VI prilagodili finančnim trgom in ekonomiji?! Zakaj niste popizdili in zahtevali, naj se prosti trgi, svobodni trgi

in cela jebena globalna tržnica prilagodijo vam?! V katero pičko materno se je zavlekla vaša sveta jeza, v katero luknjo daleč od sonca ste zakopali svoj tomahavk?!

Bog vas bo štrafal, hudo vas bo štrafal ... *Žalosten* ... Utrudil sem se podobe svojega plemena ...
Izselil se bom ...!

Nekaj časa ves tih in nem. Potem:

Kar je bilo, je bilo ... Jaz vam odpuščam. Kdo pa sem jaz, da bi vas lahko sodil? Jaz bom šel zdaj nazaj v nebesa, moje dlani so krvave od vaših podpisov, moja ramena so rdeča in težek mi je v srcu vaš pečat ...

4. prizor: Ivan Morilca preprogramira

Marty na oder grobo pribrcva Morilca.

MORILEC: Ivaaaaan! Na pomoč!

MARTY: To gosenico sem našel zadaj!

Ko ga Ivan zagleda, je zelo presenečen. Na svojem mobilnem telefonu poišče fotografijo, ki jo je naredil malo prej, in primerja obraz na fotografiji z obrazom Morilca.

IVAN: Morilec?! Pizda pa res si ti – Od kod si se vzel?

MARTY: Morilec?!

Marty vzame Ivanu iz rok mobitel in primerja obraz na prej narejenem selfiju z obrazom domnevnega morilca.

MARTY: O ti pa res! Če ni fatamorgana, potem je res! *Gre s pestmi nadenj!* Preklet naj bo, polž požrešni! – Pol malice mi je pojedel! Prekleti slinar! Poslušam jaz, kaj to tam v kotu sreba in mlaska, pa sem si rekel, najprej bom v miru pomalical, potem bom pa gledal, kaj za en zlodej ...! In ko sem se ravno pregrizel do polovice, sem se s čeljustmi zaletel direkt v njegovo čeljust!

MORILEC: Ivan, reši me, ubil me bo! – Kam naj se ti podpišem? Lahko kar na tla? V žepu najde debel flomaster in se z velikimi črkami podpiše kar na tla: M-O-R-I-L-R-C

MARTY: *Si z zanimanjem ogleduje podpis.* Kdo je dal tebi spričevalo? – Katera mona?!

IVAN: Kaj naj zdaj s tvojim podpisom? Sem že faksiral gor v svoj fascikel kolektivni križ tukaj zbranih in obtoženih ... Ker si prešprical mojo dobrodošlico, sem pač prosto po brdavsus moral izvesti generični pristop! Kaj naj zdaj s teboj?

MORILEC: Ja, sori, no, ker malo zamujam, pa saj ni konec sveta ...

MARTY: Razen če nisi ti Brdavs? To bi se še dalo ponucat ...

MORILEC: Kakšen Brdavs?!

IVAN: Mah, DJ Marty mora nekoga skurit, pa ne najde prostovoljca ...

MORILEC: Joj, mudi se mi naprej, mogoče pa ob kaki drugi priliki ...

MARTY: *Ivanu*: Ni Brdavs. Bi bilo preveč enostavno.

IVAN: A ti misliš, da bo kar priznal? Da bi šel kar prostovoljno v ogenj?

MORILEC: *Ivanu*: Sori še enkrat, ker sem zamudil ... Eno urgenco sem dobil, sem moral iz Jurovskega Dola skočiti še na Kitajsko, da postreljam tiste, ki spijo kar pred tovarnami ... Totalni kaos, stari ... Spijo pred tovarnami, da jim ne bi kdo ponoči spizdil službe, si predstavljaš? ... Ni bilo težko, je bilo pa malo umazano ... – Pa malo me je zlakotilo, zato sem se pač na poti do odra ustavil še v shrambi ... Saj če bi vedel, da je za Krpana, se najbrž ne bi: matr, tko me je trdo prijel, da sem si mislil: Z mano je konec ...! – Drgač pa Kitajci imajo res nor potencial in nikoli se ne ustavijo, zdaj so pogruntali, kako bi svojo gospodarsko rast lahko še malo dvignili: tako, da vsak dan najamejo čisto sveže, spočite, dela željne človeške vire, stare pa enostavno postrelijo in zreciklirajo v žajfo in bio piškotke. Baje bodo s tem poslovnim modelom, sploh potem, ko ga še izvozijo, bajno zaslužili. Sem slišal, da se tudi naša vlada že nekaj zanima in planira uvoz beguncev z Lampeduse: lobisti so v Bruslju že dosegli, da bo Evropa te projekte integracije finančno bogato podprla. – No, zdaj sva pa midva na vrsti, Ivan ...

MARTY: A si kje po poti naletel na Brdavsa v enem kosu?

MORILEC: Po moje niti ne. Vsi so bili zelo švoh ...

IVAN: Saj Brdavs je bil tudi švoh v možgane ... Švoh v možgane in velika rit.

MARTY: Nehaj mi lepiti Brdavsa kar povsod samo zato, da ti ne bi bilo treba delat magneta!

IVAN: Saj ti ga ne! Kaj pa pravijo nasveti v *Naredi sam*?

MARTY: Grem še malo preštudirat. Je pa zanimivo čtivo, tako polno nepričakovanih preobratov ...
– A naj ga prej nabutam?

MORILEC: *Se batin brani*. Pa saj sem se že podpisal!

Marty presodi, da njegova intervencija ni potrebna, in odide.

IVAN: Evo, zdaj imam selfije pa še podpis ... Kako naj zdaj to skombiniram? Nič, bom kar pofotkal pa zrezal pa zlepil pa sfaksiram gor v fascikel. *Z mobilnim telefonom fotografira podpis na tleh.*

MORILEC: *Se previdno razgleda naokoli, če ni slučajno kje Marty na preži, potem pa bliskovito potegne pištolo. Ivan, meni se mudi naprej. Petelin zapoje, Ivan se zruši pod strelom in obleži.*

MORILEC: *Kot kak zvezdnik na kakem hudem koncertu: I love my joooooob!*

Marty pride na oder, do komolcev je od strojnega olja.

MARTY: A me je kdo klical? – *Pokaže Morilcu na svoje od strojnega olja do komolcev umazane roke. A ne vidiš, da delam?! Res pravi važič. Laboratorij si bom zašraufal v garderobi, načrte sem našel v Naredi sam. Pomenljivo, skoraj grozeče: Fuuul zanimivo čtivo, polno presenetljivih preobratov ... – Zagleda na tleh ustreljenega Ivana. Kaj je pa zdej to?! – Ivan, rečem ti, vstani!*

IVAN: Zakaj pa?

MARTY: Ker moraš meni moj magnet naredit, čeprav ga bom zgleda vsak hip sam! *S takšno pomenljivostjo, da Morilca zraven kar srh oblije v zli slutnji: Ful, ful, ful zanimivo branje tale Naredi sam, polno presenetljivih preobratov in nepričakovanih momentov ...*

IVAN: Kaj?

MARTY: Malo se mi začinja svitat glede tistega magneta ... Čeprav mogoče mi bo kaka tvoja možganska celica še vseeno prav prišla! – Zdaj moram skočit še po lakmusove rizle, da mi slučajno pred kioskom nosa ne zaprejo ... Pol še malo pomerim, in če je, pol bo. – Malo zavlačuj s tem dripcem tu, ker ga bova – *pokaže na knjigo v svoji roki* – sodeč po navodilih, še rabila.

IVAN: Marty, mene tako svinjsko trga v križu. Jaz bom postal invalid, če takoj ne namočim svojih kosti v toplice!

MARTY: Aja, zdej, ko maš svoj podpis črno na tleh, te pa v križu trga! Jaz sem ti že zdavnaj povedal, da je to zato, ker nisi sfiniširal svojega poslanstva ... In da mi ne bi slučajno spizdil!

IVAN: Ne, ne, saj ne bom ... Čeprav ti boš tisti magnet naredil tudi brez mene. Jaz v resnici sploh nisem tako pameten, kot zgledam ... Pojma nimam, kako bi se magneta ... Veš, kako je šla tehnologija naprej, odkar sem inoviral ledvice ...

MARTY: Ivan, na nosu ti utripa en fluorescenčni žarek ...

IVAN: Kaj?

MARTY: A ne, Morilec?

MORILEC: Kje? Jaz nič ne vidim ...

MARTY: *Grozeče*: Kuš ...!

MORILEC: Aja pa res. Dva žarka, mater, kako sta fluorescenčna ...

MARTY: Utripa, da boš spizdil, ne da bi še enkrat pomislil name ...

IVAN: Ma ne, ne bom ne, sigurno ne ... Ma za koga me pa imaš, Marty?!

MARTY: Za enega v iber vase zagledanega revmatika ...

IVAN: Ne, ne ... nisem niti pomislil, da bi te pustil na cedilu.

MORILEC: Niti v sanjah.

MARTY: Saj sem vedel, da se lahko zanesem nate. Ker: tudi če greš zdaj nazaj gor ... nič niso dobili v nebesa, ker sem prerezal žico za wireless. *Marty nekam namesti kamero, jo prižge in se spači vanjo.*

IVAN: Kaj si?! – Marty, kako si mogel?! Pizda no, frenda sva!

MARTY: A ja?! A zdaj sva pa frenda?! Ivan se vrača, Marty pa plača?! *Spravljivo*: Saj bom zacinil nazaj takoj, ko skuriva brdavsa. Ti samo magnet pripravi – pač to, kar si mi obljubil, saj veš ...

IVAN: Pa ti si res nor, Marty.

MARTY: A ne? Grem zdaj porihnat, do koder bo šlo. *Odide.*

MORILEC: *Zdaj, ko je Marty šel, si končno upa s svojim problemom na dan.* Ivan!!! Kaj mi delaš, Ivan!?!

IVAN: Pojma nimam, stari. Meni se to kar samo dogaja!

MORILEC: *Zakoplje obraz v dlani.* ... Ne mi delat tega, Ivek ...

IVAN: Malo bodi tiho, da razmislim!

MORILEC: ... Ivan, ne me jebat ...

IVAN: Ja saj jaz te ne bi, jaz nimam s tem prav nič veselja, jaz bi najraje šel v toplice pa čau. Daj me še enkrat ustrelj, plis ... Bom rekel sveti ta glavni, da je wireless dol padel in da naj kak dan počaka, da priponka sigurno še pride ... Ma kurc, ne bo mi verjela! Prekleti Marty! Ne bi ga smel spustit v NUK!

MORILEC: Ivan, ne me jebat, jaz moram danes vzeti še pet ljudi na muho ... *Mu gre od nemoči kar na jok.*

IVAN: *Se čudi.* Stari, pa ti si čisto izven morale ... Tebe bi bilo treba malo preprogramirati. *Si zaviha rokave.* Bom mimogrede še kako točko na temo poslanstva dobil ... *Zavpije v nebo:* Halo, Angelca, a ste mi šteli uno, kar sem jim prej povedal? Če si bodo vzeli malo k srcu, jim bo sigurno kaj hasnilo, meni pa bi lahko kako točko na temo poslanstva dali? Zdaj bom preprogramiral še ta singularis tu, to pa bi moglo bit vsaj za plus deset točk? – A se slišiva? Da ne bom še enkrat nazaj hodil!

MORILEC: Kaj? Kaj spet ...

IVAN: A sem jaz inoviral ledvice ali jih je on?

MORILEC: Menda, da ti ...

IVAN: Nič menda! Marty je menda samo kresilno gobo in bruse tovoril ... V slamo zavite in v vrečah, da bi od mraza ne razpokali ... Nanj se ne gre zanest, ampak v sili hudič še muhe žre! Na koncu bo on res vse sam pogruntal, jaz bom pa izpadel zadnji Janez ... Morilec, preprogramirala te bova!

MORILEC: Ivan, lej, enkrat me je naročnik že skoraj menjal, ker moja norma dva dni zapored ni zrasla, ampak hvala bogu me je potem spet angažiral ... Položil mi je na srce, naj pač vzamem to kot lekcijo ... Da naj razmislim o tem, da smo pri nas v primerjavi z Japonci še vedno vsi ves čas na dopustu ...

IVAN: *Dela srečing, se ogreva, da se med preprogramiranjem Morilca ne bi slučajno prekuril.* Kolega, oprosti, ker ti skačem v besedo, ampak a si ti danes tukaj res službeno?

MORILEC: Ne, pizda, Ivan, jaz sem danes tukaj na Maldivih! Kako – če sem jaz danes tukaj službeno?! A si mogoče mislil, da sem prišel na predstavo?! – Jaz sem vedno "danes tukaj" službeno! Jaz sem tudi na Maldivih službeno. – Pa iz katerega stoletja si ti nazaj priplezal, Ivan, mi nimamo več "službeno" in "neslužbeno", mi imamo samo še "I love my job" turnuse, štekaš? – Kaj me gledaš, služba je moja strast, moje življenje, moj smisel in moja svoboda ... Služba je ...

IVAN: Koliko ti pa plačajo?

MORILEC: Kako misliš, koliko mi plačajo?

IVAN: Ja za to, da je služba tvoja strast, tvoja svoboda, tvoje poslanstvo, tvoj višji smisel, tvoja samouresničitev, tvoja nirvana, tvoja muca in tvoj morski prašiček ... – Koliko ti plačajo, da šicaš

name? – Za koga pa sploh delaš, kdo je tvoj naročnik?

MORILEC: Moj naročnik je Ubijalec Radosti ... Ne poznam ga, pravzaprav ne vem, a je to ime človeka ali ime firme ... Zame to niti ni bistveno ...

IVAN: Komu pa izstavljaš račune? Gospodu Ubijalcu Radosti, Ubijalcu Radosti d.o.o., Ubijalcu Radosti d.d., Ubijalcu Radosti d.d.o.o. ...? Ministrstvu Ubijalec Radosti, javnemu zavodu Ubijalec Radosti, kam?!

MORILEC: Nobenih računov ne izstavljam ... Ni vse v denarju, Ivan. So še druge reči. – Na primer ... *malo razmišlja* ... moje delo me izpolnjuje ... *išče prave besede, ampak z besedami je nekatere stvari preprosto težko izraziti in tako mu, ko išče prave besede, od ganotja nad neizrekljivim kar solze stopijo v oči* ...

IVAN: *Ga prekine.* Morilec, danes zvečer ti šicaš name in na ostalih pet revežev, ki jih imaš še v planu, zaradi višjih ciljev in iz ljubezni do domovine? Ti si Kitajce streljal kar tako – na up? Tebe za tvoje delo nihče ne plača? – Pa tebe bi bilo res treba postaviti pred zid ... – A sploh veš, kaj s tem delaš svoji stroki? Idiot frdamani! – Predstavljaš si, da pride k Ubijalcu Radosti na razgovor nekdo iz tvojega ceha, ki zna postaviti pravo, poštenega dela vredno ceno. In potem ga tvoj Ubijalec Radosti postavi na realna tla: "... mladi kolega, preden nadaljujete, naj vam povem, da za nas strelja legenda, ki nam je celo Ivana ustrelil iz čiste nesebične prijaznosti!" – Morilec, kako naj se tvoja stroka razvija?! – Vsi profesionalci bodo šli v politiko, edino tam so plače še normalne, med ostrostrelce pa bodo hodili samo še amaterji! Ne pljuvat v svojo lastno skledo, ker kmalu ne boš imel več slin niti za svoj lastni pljunek! – Lahko se ti zgodi, da boš moral vsako kroglo še posebej plačati, duplo plačati ...

MORILEC: ... nekaj moram že sedaj doplačevati, ampak s tem nimam problema, na to gledam kot na investicijo, zavedam se, da ko me Ubijalec Radosti angažira, na nek način že investira vame ... To so nam razložili na enem začetnem online download seminarju, ki tudi ni bil pretirano drag ... So rekli, naj gledamo na to kot na priložnost, lepo priložnost ... veliko, življenjsko priložnost ... Dodelili so nam mentorja, izkušenega in prijaznega, ki od tega mentorstva nima nič razen sitnosti in nam mentorira iz čiste nesebične prijaznosti in ker verjame, da je treba v mlade vlagati, ker na mladih svet stoji ... *Postaja vedno bolj evforičen, citira svojega mentorja:* "Iskati je treba še neuhajene poti. Hoja po njih je na začetku res sicer brutalna in zahteva veliko odrekovanja, a nagrade so velike in neizogibno vodijo v drugačen, polnejši in pogumnejši vsakdan. Neuspeh ni, če ti spodleti – neuspeh je, če ne poskusiš ..." – Mi smo na neki ravni že skoraj družina, bratovščina, naš

šef, ki je zaradi manjših stroškov tudi naš mentor, sploh ne mara, da bi mu rekli šef, zanj smo vsi enaki, rad reče, da vsak delček šteje, med seboj smo kar na "ti", na "stari moj" in "kwa dogaja", za rojstne dneve si pošiljamo sms sporočila, imamo skupne, sicer virtualne, ampak analogne, empatije polne, iskrene, pozitivne, spodbudne ... šeringe, timbilinge, preživetja v divjini, preživetja v tujini, pa vrednote, oh, vrednote, zaupamo si in tudi na splošno nam ni vseeno ...

In potem me je moj šef, moj mentor, povabil v svojo skrivno bratovščino ... Vanjo so povabljeni samo tisti, ki so mentorju, našemu šefu, Ubijalcu Radosti, še posebej pri srcu ... Pišejo dnevnik hvaležnosti, vsak dan napišejo vsaj tri stvari, za katere so v življenju hvaležni, in to podelijo s svojimi brati, prijatelji, kolegi, tekmeci ... S krdelom skratka ...

Na primer: Hvaležen sem za jutranjo meglico, za srnico, ki je postala na travniku in občudovala bisere v jutranji rosi ...

Hvaležen sem za svojega šefa ... On je res ... ma ni besed! Moj mentor, skoraj oče, kolega, prijatelj, brat ... Če ne bi imel v življenju sreče, da sem srečal prav njega, ne bi nikoli spoznal, kaj je tisto, kar si pravzaprav v resnici želim in je res moje ... kako naj povem ... notranje moje! ...

Hvaležen sem za vsako psovko, ki utrjuje moj značaj, in ker moj šef, moj mentor, skoraj oče, kolega, prijatelj, brat ... ni nikoli povsem zadovoljen z menoj in me na ta način spodbuja, da sem vedno boljši in boljši ... Da vsak dan malo bolj napredujem ... Hvaležen sem, ker si ne morem privoščiti neuspeha in ker mi moj šef, moj mentor, skoraj oče, kolega, prijatelj, brat ... nikoli ne dopusti, da bi se zadovoljil z manj, kot v resnici zmorem ...

Hvaležen sem za ogromno stresa in za ves smisel, ki je v njem: da me dela privlačnega! Stres dela človeka privlačnega! In ga ohranja mladostnega! Hvaležen sem za stres! Za strast in ogenj v prsih ...! Za ... čustva! In ker vem, da mi ne more spodletet! *Z velikim dvomom*: V bistvu ne. Če le dovolj zaupam vase ...

Se spet zbere. Hvaležen sem, ker lahko živim svoje življenje, ne pa življenje nekoga drugega ... Da lahko živim v skladu s svojim notranjim glasom in da lahko pogumno sledim smeri, v katero me vlečeta srce in intuicija ... Hvaležen sem za priložnost, da se lahko izrazim ... Včasih občutim, kako se v meni prebuja potencial Michelangela ...

Hvaležen sem, da lahko vsak problem vidim kot izziv, ki mobilizira tisto najboljše v meni, domišljijo, kreativnost, in da si lahko izmišljujem nove rešitve ... Hvaležen sem za okolje, v katerem lahko delujem in ki mi na tisoč načinov daje občutek, da je moje delo pomembno in bistveno, da bo imelo neki vpliv, da bo pustilo pomembno sled. Hvaležen sem, da sem del močne

in jasne vizije in da lahko pripadam.

Hvaležen sem, da se lahko družim z bistrimi ljudmi, ki želijo spremeniti – ne svet, ampak vesolje! S kreatorji najelegantnejših rešitev, ki navdihujejo in ki jih ne zanima samo odličnost, ampak najmanj nora odličnost, ki so daleč pred svojim časom in ob katerih postaja moje obzorje širše, kot če bi tisoč let živel v senci dalajlame ... Hvaležen sem za svoje sodelavce in sobrate in da s konstruktivno tekmovalnostjo podiramo vse meje dobrega okusa in skupaj segamo po zvezdah na nebu ... Vsak od nas si prizadeva, da bi bil resničen zgled varčnosti in kakovosti ...

Hvaležen sem, da imam delo ... Pa kaj potem, če delam zastonj, glavno je, da ne delam zaman ... Hvaležen sem za spoznanje, da je denar nepomemben, saj vse to, kar počnem, ne počnem zaradi denarja, in da v tej potrošniški družbi v svoji duši vendarle ostajam neprofiten ...

Hvaležen sem za užitek negotovosti ... In ker se ne ukvarjam s trivialnostmi ... In da nimam pralnega stroja in lahko nosim obleke za enkratno uporabo ...

IVAN: ... a si ti mogoče na kaki drogi? – Oprosti, da te prekinjam ...

MORILEC: Ne, zakaj?

IVAN: A so te prasci z elektrošoki?

MORILEC: Kaj ti pa je?!

IVAN: Pa a ti res nimaš nobenega frenda, ki bi ti povedal, da si mogoče malo preveč ... evforičen?

MORILEC: Zakaj pa zdaj to? – Ivan, ti ne razumeš ...

IVAN: Ja, to pa res ne ...

MORILEC: Ko sem vstopil v skrivno bratovščino Ubijalca Radosti, sem moral tudi podpisati pogodbo, da bom vsak dan na naši interni strani kot izkaz pripadnosti in suportivnosti objavil vsaj tri stvari, za katere sem hvaležen ... Če se tega ne držiš, potem so penali, minus bonus točke ... Sicer ti jih resetirajo, če jih poplačaš, ker Ubijalec Radosti vedno poskuša dat vsaj še eno ali pa dve šansi ... Samo ... je drago. Jaz za vsak slučaj raje vsak dan napišem triintrideset stvari, za katere sem hvaležen, ker nikoli ne vem, kdaj se kak cenzus menja, pol bom pa mel sranje. – Ni fajn, če pri mojih letih non stop prosiš fotra, naj vzame kredit, da boš ti lahko odplačal svoje minus bonus točke ...

IVAN: Koliko si pravzaprav star?

MORILEC: Ma pustiva to ... Vsak je star toliko, kot se sam počuti. Biološka leta ne igrajo tu

nobene vloge ...

IVAN: Morilec, a ti veš, kako je Steve Jobs spoznal svojo ženo?

MORILEC: Ne. Ampak kaj ma pa to veze ...?

IVAN: ... bil je na parkirišču in ravno je vtaknil ključ v avto, ko mu je kapnilo, da se mora odločit: med tem, a gre na pomemben poslovni sestanek ali steče za dekletom, ki ga je noro očaralo, in jo povabi na randi ... Če bo spustil deklet, je morda ne bo srečal nikoli več ... Če bo zajebal posel ... – priložnost zamujena ne vrne se nobena ... – In potem se je vprašal: "Če bi bil to moj zadnji večer, kako bi si ga želel preživeti? Na tistem sestanku ali s to punco?"

MORILEC: Ja, ja, ja ... in pol ni šel na sestanek, ampak raje pecat, a ne?

IVAN: Hočem ti reči, da malo privatnega lajfa še nikomur ni škodilo ...

MORILEC: Ivan, on ni bil ravno nihče, ampak – Steve Jobs. Ne moreš ti tle neke analogije vleči ... Če bi jaz bil Steve Jobs, bi si tudi narihtal privilegij privat lajfa, ampak pač nisem.

IVAN: Še. Mogoče bi ti šla kariera bolj strmo navzgor, če bi si malo narihtal kak privat lajf ...

MORILEC: Ivan, a bi ti zdaj počasi nazaj umrl? Mislim, saj sem te ustrelil, ne? Lej, pošteno bi bilo, da si mrtev ... Cel bataljon ljudi, diplomiranih, magistriranih, doktoriranih ... čaka, da naredim napako, padem iz igre in odstopim prostor naslednjemu ...

IVAN: Ja valjda, ni problema, veš, da si nikoli ne bi odpustil, če bi tebi zjebal kariero ... V bistvu res škoda, ker si zamudil našo kolektivno spoved in pokoro ...

Vrne se Marty.

MARTY: Nič ni škoda.

IVAN: Kaj?

MARTY: Sem spremljal spodaj neposreden prenos. Ni škoda. Točno takega butla rabimo.

MORILEC: Kakšnega butla?! Za kaj?!

MARTY: *Potegne iz žepa lakmusove rizele.* Odpri usta!

MORILEC: Kaj? Zakaj?!

MARTY: A se ti zdi, da sem imam čas pogovarjat?

MORILEC: Ne! Ja! Ne vem ...

© Tamara Matevc

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

MARTY: A se ti zdi, da se imam voljo pogovarjat?

MORILEC: Ne! Ja! *V iskanju pravilnega odgovora vedno hitreje ponavlja: Ne, ja, ne, ja, ne, ja ...*

MARTY: Odpri usta!

Morilec odpre usta, Marty mu na jezik položi lakmusovo rizlo, malo potapka še s prstom, da se rizla dobro navlaži, potem pa odčita rezultat, primerja ga s primeri iz knjige.

MARTY: *Ivanu:* On ima glavni brdavsov kromposom v genih!

MORILEC: Ne pa ne! Nimam! Jaz po moje sploh nimam kromosomov!

Marty prižge baklo in jo pomoli Morilcu.

MARTY: Daj, prižgi ...

MORILEC: Kaj?!

MARTY: Ja, grmado.

MORILEC: Zakaj pa?

MARTY: Ker že ful dolgo čaka na pravega junaka!

MORILEC: Zakaj pa zdaj?

MARTY: Polena so ravno prav suha! Potipaj ...

MORILEC: A bom potem, ko prižgem, lahko šel?

IVAN: Ful sem ga dobro preprogramiral, Marty ... Angelca bi mi za to ziher dala točke ...

MARTY: No, prižgi.

Morilec prime gorečo baklo in ubogljivo prižge grmado. Marty ga zgrabi, da bi ga vrgel v ogenj.

MORILEC: Ivan, takole se pa nisva zmenila!!! Na pomoč!

IVAN: Sori, stari, jaz ne vem, ampak če imaš res kromposome brdavsa v sebi ... Jaz nimam nič s tem, jaz sem rabil samo tvoj avtogram ...

MORILEC: Ivan!!!

IVAN: *Mu je vseeno malo neprijetno. ... pa saj gre samo za transformacijo energije, ne delaj zdaj iz tega take drame ...*

Marty vrže Morilca v ogenj, iz grmade se lepo pokadi.

IVAN: *Martyju:* A je bilo to res treba? Tako iskreno sva kramljala, da sem se skoraj malo navezal nanj ... *Malodušen:* Bog ve, če se mi bo zdaj to sploh šteló ...

5. prizor: *Ivan bruha*

MARTY: *Odpre knjigo* Naredi sam in tiho bere nadaljnja navodila. – *Dojame.* Aha, okej ... *Zapre knjigo in jo odloži.* Odpri usta.

IVAN: Kaj? A zdaj sem pa jaz Brdavs?

MARTY: Nekaj moram preverit ... daj no plis, da ne bova tu do včeraj!

Ivan ubogljivo odpre usta, Marty mu na jezik položi lakmusovo rizlo, podrži par sekund, jo vzame ven ter potrese, da se osuši, potem pa si jo natančno ogleda. – *Zopet odpre knjigo* Naredi sam, poišče lestvico, primerja barvo lakmusove rizle z barvami na lestvici ...

IVAN: *Revske:* Kaj?! A sem noseč?

MARTY: Saj se mi je ves čas zdelo ...

IVAN: No, kaj ...?

MARTY: *Uživa v zavlačevanju.* Midva se nisva srečala kar tako za hec ...

IVAN: A lahko prosim nehaš govorit v rebusih?

MARTY: Ti si magnet.

IVAN: Prosim?!

MARTY: Magnet. Ves čas sem ga imel pred nosom. Ti si. Magnet.

IVAN: Ja kako pa to veš?

MARTY: Lakmusova rizla se je bež obarvala.

IVAN: Prej bi ti verjel, če bi mi izmeril, da sem noseč!

MARTY: V bistvu ja, pa niti ne samo metaforično ... Zdaj te bom pa malo tepel, Ivan.

IVAN: Kaj me boš? Tebi se je zmešalo, Marty. Najprej skuriš Morilca, potem v meni prepoznaš magnet, zdaj pa bi me še tepel ...

MARTY: Parkrat te bom moral usekat po hrbtu. Iz lakmusove rizle sem poleg tega, da si magnet, razbral tudi, da si poln astralnih senc, ki imajo v sebi brdavsove kromposomčke. *Mu kaže odtenek*

na rizli. Vidiš tukaj, tole drap ... – Po receptu, ki je v tej knjigi, jih moraš izpljunit vsaj osemnajst, da dobiva – z Morilcem vred – pravljичno število devetnajst, in v knjigi piše, da če ustekleničim pepel devetnajstih brdavsovih kromposomčkov iz različnih virov, potem to na simbolični ravni zaleže za enega celega Brdavsa. – In grem jaz lahko nazaj k Marjeti.

IVAN: Marty ... grrrrr! Devetnajst ni pravljичno število!

MARTY: V teh časih – je!

IVAN: Ni, Marty.

MARTY: Daj, Ivan, daj pejt kdaj v NUK in si vzemi kako čtivo ...

IVAN: ... jaz bi zdaj šel nazaj v nebesa, da mi kdo ne zasede sedeža v toplicah, ker me res tako svinjsko trga v kosteh, da ne zdržim več ...

MARTY: Ivan, jaz zelo dobro vem, kaj bi ti zdaj najraje ... Samo povem ti, ko se boš vrnil v nebesa, ko te bo glavna nebeška inšpektorica zagledala in se bo spomnila, kako si jo zalotil s prsti v čežani, jo bo ob tem oblil tak sram, kot bi ravnatelja zalotili pri lizanju matematične pičke ... In takrat bo k njej pristopila Marjeta, moja Marjeta, ki se ji ves čas, odkar sem te srečal, toplo priporočam, in ji bo zašepetala na uho, naj preveri v tvojem fasciklu, kako je kaj z dokončanjem tvojega poslanstva ... – In kaj misliš, da bo ugotovila glavna nebeška inšpektorica Angelca? Kako je kaj z dokončanjem tvojega zemeljskega poslanstva? Je končano ali ni končano? Be or how to be?

IVAN: Nekaj sem že malo sproti ... ljudi ozaveščal ...

MARTY: *Se ne da:* In še preden boš petno kost pomolil v svoj vroči vrelec, boš že letel nazaj na Zemljo, da skončaš, česar še nisi. – Lej. Jaz ti predlagam, da končaš zdaj. Jaz ti bom pri tem pomagal, če boš ti prej pomagal meni. Jaz moram iz tebe iztrgat ene par, osemnajst – ker Morilca sva že skurila – astralnih senc, da si lahko poštemplja "Brdavs ad acta". – Potem pa ti pomagam končat poslanstvo in greva lepo skupaj nazaj gor, ti v toplice, jaz pa k Marjeti.

IVAN: Marty, no ...

MARTY: Jaz rabim številko devetnajst, to je džoker, ki ga imam pravico uveljavljat kot dokazilo, da sem izpolnil svoje poslanstvo na zemlji. – Saj ti pravim. Naštudiral sem cel NUK plus še tole knjigo, ki je imela v NUK-u status "izgubljena".

IVAN: Marty, jaz ne verjamem v ta čudaški pop corn new age ...

MARTY: Jaz sem vedno odprt za alternative. Kar povej ...

© Tamara Matevc

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

IVAN: Lej, brez zamere, jaz nekako ne verjamem, da bi ti meni lahko pomagal končat moje poslanstvo ...

MARTY: V *Naredi sam* je natančen recept. *Odpre knjigo, iztrga stran, jo požre, knjigo pa vrže v ogenj.*

IVAN: Kaj delaš?!

MARTY: Sledim navodilom iz knjige: "Kar je treba vedeti, mora človek znati na pamet, za to ne potrebuje knjig!" Te lahko zdaj lopnem?

IVAN: Ampak ko boš ti prišel do tistega svojega džolija, mi boš glih tako spizdil, kot sem jaz mislil spizdit tebi, jaz bom pa na istem, kot če bi odšel zdaj.

MARTY: Ne. Jaz sem iz enega drugega časa kot ti, Ivan. Jaz sem iz časa, ko smo spoštovali svoje cesarje. Ko je dana beseda še nekaj pomenila. Ko je bilo to, da svojo besedo držiš, stvar časti: čast pa je bila včasih edino, kar je človek sploh imel. Tako da jaz svojo besedo držim, ker sem spoštoval svojega cesarja.

IVAN: Saj jaz tudi spoštujem ... politike.

MARTY: Ne, ti jih ne spoštuješ in zato nimaš nobene časti in se nate ne da zanest. Ne spoštuješ jih, ker jih ne moreš spoštovati, tudi če bi jih hotel. Ker oni nimajo nič s teboj in tudi ne s tvojimi indijanci in zato ste vi tako v razsulu. Tvoji politiki so odpravili politiko in namesto nacionalnega uresničujejo samo še svoj privatni interes. In zaradi tega kolapsa se jaz na tebe ne morem zanest, ti pa se na mene lahko.

IVAN: Preveč časa si imel, Marty, odkar sva prišla v ta Šmentfloraj ...

MARTY: A zdaj sem pa jaz kriv, če sem moral iz manualca postat še akademik?

IVAN: *Ga lopne po hrbtu, Ivan izpljune prvo senco.*

AVSTRIJSKI CARINIK: Ich bin ein Avstrijiše carinik. – Was machen Sie, bitte?!
– Das is aber ein sloveniše hlodec!

MARTY: Jaz sem pa Marty, me veseli, pa se ne mislim nič rokovat s tabo, tko da jo lahko kar nazaj v aržet pospraviš, zaradi mene tudi okrog riti v žep!

AVSTRIJSKI CARINIK: Aber du kanst noch so zu Hause machen! Das in ein prekršek, du muss strafen biten und du muss zahlen und so weiter!

MARTY: So, so, so! Nič ne bo! To drevo je moje lipe list! A smo mi na Kranjskem imeli želd, a so imeli želd Avstrijci? – Pa ne mi zdaj, kako je cel svet ena mala globalna vas! – Vi si kar lepo sami narihtajte Američane, da še k vam pošljejo par dni želdi, pa boste potem že videli hlodovino ...

IVAN: Da bi Marty švercal k nam rožo mogoto ... Ta je pa res bosa ...

Marty prime prvo senco in jo zaluča v drobovje grmade.

MARTY: Lej ti ta samovžig!

Plameni hitro pogoltnjejo senco, iz grmade se dvigne obarvan dim.

IVAN: *Prijetno presenečen zaradi obarvanega dima.* A si tudi na spektakel mislil?

MARTY: ... ja, a ne, kako jaz presenečam? – Malo cedevite sem potresel tu in tam, ne moreš verjet, kako enostavno ... *Zapoje:* Ako te neko za zdravje pita, kaži samo Cedevita, Cedevita!

IVAN: ... tole s švercanjem rože mogote je bila prvokategorna nebuloza ...

MARTY: Ta si je res prav zaslužil grmado! – Kot če bi Pakistanci sami sebi švercali izvirsko vodo ... Ker bi jim kao neka nestlé korporacija zaklenila vire pitne vode, potem pa vsakega žejnega Pakistanca za kazen oglobila. Za kazen, ker je bil žejen, kriminallec nepoboljšljivi! Otroke, ki bi umrli od žeje, pa bi še natepla po riti ...

Lopne Ivana po hrbtu, Ivan izpljune drugo in tretjo senco: Kao neko nestle korporacijo in Pakistanskega otroka, ki umira od žeje.

KAO NEKA NESTLE KORPORACIJA: *Tepe otroka, ki umira od žeje.* Kazen mora biti vzgojna! – Dober večer. Jaz sem Kao neka nestlé korporacija. – Na, na, na, boš ti že videl, kaj se pravi umirati od žeje. A sploh veš, kdo sem jaz? Jaz sem Kao neka Nestle korporacija ... – A nisi mogel crknit proč od kamere?

PAKISTANSKI OTROK, KI UMIRA OD ŽEJE: Jaz sem Pakistanski otrok, ki umira od žeje. Prosim, ne me pustit umreti od žeje ... Lahko pogoltnem tudi kak še neodkrit virus, da boste iz mene patentirali svoje serume, samo ne me prosim pustiti umreti od žeje ...

KAO NEKA NESTLE KORPORACIJA: ... lej, mali, ne morem ti dat free vode, lahko pa ti dam free wifi. Ti meni svojo kri, jaz tebi tono prenosa podatkov: veš,

koliko je to igric zastonj?!

PAKISTANSKI OTROK, KI UMIRA OD ŽEJE: Vode, vode, daj mi vode ... Na pamet se bom naučil vseh tvojih besed, samo prosim daj mi vode ...

KAO NEKA NESTLE KORPORACIJA: *Zelo razočarano in malodušno*: Ta današnja mladina ... In potem pravijo, da na mladih svet stoji ... Ne znajo cenit niti brezplačnega prenosa podatkov! Kako bodo potem cenili vodo in druge osnovne dobrine? Kar dobi človek zastonj, tega ne zna nikoli cenit ... Crkni, paglavec!

Marty ju zgrabi za vrat in ju zaluča v drobovje grmade. Plameni obliznejo obe senc, na vrhu grmade pa se lepo pokadi. Marty lopne Ivana in ta izpljune četrto in peto senco.

OTROK IZ KITAJSKE TOVARNE: Jaz sem lastnik pridnih poceni otroških ročic. – Mamica, ati, vstanita, vstanita, kdo bo meni skuhal riža?

Marty prime otroka za vrat in ga zaluča na grmado. Iz grmade šine proti nebu prgišče svetlih zvezd.

POKOJNA MAMICA IZ KITAJSKE TOVARNE: Jaz sem mamica lastnika pridnih poceni otroških ročic. Žal že pokojna, oprostite mi. – Dete malo, dete zalo, lezi k nama, riža ni za nas na svetu nič ostalo ...

Marty jo vrže na grmado, iz grmade se pokadi ... Lopne Ivana, Ivan izpljune šesto senco.

ODVETNIK: Jaz sem Odvetnik svojega klienta in z vso svojo strokovno kompetenco zagotavljam, da je moj klient nedolžen! – Moj klient sploh ne razume, kaj mu očita tožilstvo! Kakšen slepomiš je to! Premoženjska škoda, zloraba položaja, osebna korist! – On že ne bi, on že ni tak! A vi mislite, da bi ga jaz zastopal, če bi on bil tak junak? – Zagotavljam vam, z vso svojo strokovno kompetenco vam zagotavljam, da si s pomivanjem in pranjem nikoli ni mazal svojih belih rok. – Pred leti je dobil celo nagrado, ne samo eno, več nagrad ... takrat ste ga vsi nosili po rokah, zdaj pa skrivate dlani za rit! – No, če se zmenimo samo za vikend zapor, je tudi pripravljen kaj priznat. Pa če ga lahko šofer občasno kam potegne ... Kljub vsemu se moj klient vsem iskreno opravičuje. Za vsak slučaj, ker čisto brez greha pa tako nobeden ni ...

Marty teh neumnosti ne more več poslušati, zgrabi ga in kar sredi stavka odnese na grmado.

MARTY: *Se iskreno zgraža*: Revež, tale njegov klient ... Kako si zjutraj v špeglu pogleda v

© Tamara Matevc

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

krmežljave oči? Ni čudno, da je danes vsak drugi izvoljenec ljudstva na koki, zadet, težko je s sabo – prascem – živet ... – Vest, pa če še tako kosmata, bi nam svojega sredinca kar naprej v rit tiščala ... *Lopne Ivana*. Halo, Jezus, bog, Marija, halo škof Odre, njegov sin Peter in mlada Breda, halo Gandi in Mandela! Jebenti vam figo na nos!

Ivan bruhne sedmo in osmo senco: Ženo kurbine stranke in Amazona.

ŽENA KURBINE STRANKE: Jaz sem Žena kurbine stranke. – Dajte no! – Eni so pa res brez stika z realnostjo. Pa kaj si vi mislite, da bi jaz še vedno kupovala na Amazonu, če bi bilo kaj na "tem"? Meni se zdi vse skupaj malo prenapihnjeno ...

AMAZON: Jaz sem največji spletni trgovec. – Od svojih delavcev pričakujem, da prevzamejo novo naročilo vsakih 33 sekund ...

ŽENA KURBINE STRANKE: Jaz sem še vedno Žena kurbine stranke, ločitveni postopek je sicer v teku, ampak tako ali tako me bo soprog brutalno pretepel, zadavil in še toplo posilil, preden bo stvar zaključena. Saj mu ne zamerim, res sem prasica, ampak zakaj mora na oni svet poslat še otroka, pa res ne vem – kje sta tu bonton in kultura? – Kaj sem že hotela reči? Jaz ne verjamem, da se svinjarije zares dogajajo, to se v resnici vsi samo nekaj malo bolj grobo hecamo, pol pa se včasih zgodi tudi nesreča in se vse prenapihne ... – Ker če bi se svinjarije počelo nalašč in namerno, bi se to izvedelo: dandanes, ko imamo internet, se vse izve, človeki bi takoj nehali sodelovati, nehali bi kupovati na Amazonu bi preostalo drugega, kot da spremenijo svoje marketinške taktike ...

Marty ju zgrabi za vrat in vrže skozi glavni vhod grmade v plamene; iz grmade puhne dim ...

MARTY: Če mene vprašaš, tole je bilo direkt za dohtarja ...

Marty samo dvigne roko nad Ivanov hrbet in Ivan bruhne deveto, deseto, enajsto, dvanajsto in trinajsto senco.

PACIENT: Jaz sem Pacient. Ko sem si kot sam svoj majster zategoval svoj pas, sem se ustrelil v koleno, magari, da bi se še v drugo, pa na žalost nimam treh! – Ampak to ni moj glavni problem. Moj glavni problem je, da mi ne pustijo, da bi šel k dohtarju samoplačniško!

DOHTAR: Jaz sem pacientov Dohtar. – Ni treba samoplačniško, jaz sem še iz

stare šole, iz tistih časov, ko smo še verjeli v mit in druga Tita! Zaradi njega jemljem jaz, tovariši, tudi danes še na koncesijo, in to brez čakalne vrste. – Čista vest je da best!

PACIENT: Ne! Jaz imam dost tega socialističnega sranja! Jaz nočem na koncesijo, jaz hočem samoplačniško! Bom vzel kredit in ga prepisal na vnuke, če bo treba!

DOHTAR: Gospod Pacient, res lahko na koncesijo, ni nobenega problema in tudi ni nobene vrste ...

PACIENT: Samoplačniško in pika konec! Zakaj smo se pa borili?! Nisem jaz neka zadrta konzerva, jaz sem svetovljan, Američan ...

ODPRTA KONZERVA: Jaz sem Odprta konzerva in moje mnenje je, da vsako dete, ki ga svečenik napiči v rit, za to tudi malo samo prosi. Zakaj pa ni stisnilo ta zadnje skupaj?

SVEČENIK: Jaz sem Svečenik najvišje moralne inštitucije napuha, pohote in pohlepa, za prijatelje in znance na kratko Stranpot. – A mislite, da je greh napičit otroka? Saj ni greh, če je z dobrim namenom ... – Verniki so nam že marsikaj oprostili, bodo pa še to, a ne ...

GLOBOKO VERNA SKLJUČENA STARKA: Jaz sem Globoko verna sključena starka. In jaz vas preklinjam z avtoriteto Matere Božje, gorje vam, pismouki in farizeji, gorje vam hinavci, pobeljeni grobovi, na zunaj ste videti lepi, znotraj pa ste polni mrtvaških kosti in vsakršne nesnage!

Marty jih zvleče na grmado.

IVAN: Marty, hrbet si mi zlomil.

MARTY: Ne še, vsaj še pet tvojih pljunkov rabim ...

IVAN: Marty, ne morem več ...

MARTY: Daj no ... Samo še pet ...

IVAN: Ne morem, Marty ...

MARTY: Pa ja ne boš obupal zdaj, ko sva že skoraj na cilju?

IVAN: Dej ... bom sam probal pljuvat, okej? Brez tvoje pomoči ... Saj itak imam že refluks ...

MARTY: Okej, samo s tempom prosim, da ne bova tu do včeraj.

IVAN: Pa kaj imaš ti s tem včeraj? Do jutri se reče ...

MARTY: Čas ni absolutna kategorija, pa tudi ne relativna, ampak krožna ...

IVAN: Pizda si ti en piflar ...

MARTY: Sem ti samo hotel pomagat bruhat ...

IVAN: *Publiki:* Dragi indijanci, jaz sem Ivan, kaj sem vam že hotel rečt? ... Nekaj hecnega se mi je zgodilo med to teleportacijo z nebes na trda šmentflorajska tla ... Že vse od pristanka mi glava nenadzorovano menja programe ... saj ste sami videli ... Kot bi imel v glavi en tak možganski skener ... *Oponaša glasove skenerja.* Tole prisilno teleportiranje je očitno sprožilo tudi prisilno telepatiranje.

MARTY: Daj že, daj že, sicer nama bo ogenj ugasnil!

IVAN: A ne vidiš, da se koncentriram? *Zavije z očmi, z belim pogleda in izpljune Hamleta.*

HAMLET: Jaz sem Hamlet. – Vesel sem, da vas vidim pri močeh. O, stari moj – ho, navesil si si obraz, kar te nisem videl. – Lej no, naša mlada dama! Pri mamki božji – od nazadnje je vaša gospodičnost še bližje nebu, za višino petke! – Mojstri, vse vas pozdravljam. Nocoj bomo mi prižgali dan, še ptice letijo na našo stran ...

Marty ga zgrabi in vrže v ogenj.

MARTY: No vidiš, da gre. Samo še štiri!

IVAN: Dragi indijanci ... – Zamujam, dragi indijanci – ker je bila v Jurovskem Dolu zapora.

MARTY: Joj Ivan, saj ne boš šel zdaj spet od začetka?

IVAN: Koncentriram se, jebenti! *Spet publiki:* In še dandanašnji policijske patrulje ostro nadzorujejo promet in s svojim nadzorom povzročajo nepojasnjene zastoje na štajerski avtocesti, pa tudi žled in čudne sledi na nebu in tisti sumljivo preveč rumen cvetni prah in skrivnostne kroge na dnu Jadrana, in ko se je ameriška vlada nekega jasnega dne namesto lumpih Palestinecev zaletela v koprsko monumentalno vertikalno, je stvar postala globalna in končno so JFK-ja našli v Roswellu: bil je ravno sredi vroče debate s Presleyjem – na žaru so se jima smodili majhni vesoljčki – na temo pisma princese Diane, v katerem priznava, da je bila sama vodja svojega umora, ker jo je minilo živeti, potem ko je prebrala *Da Vincijevo šifro* in spoznala pravo naravo stvari ... Baje v

resnici nikoli nismo bili na luni, in sicer iz čisto banalnega razloga: ker je naš strah pred kuščarji, vladarji mlečne ceste, premočan in predvsem utemeljen na preveč realnih dejstvih. – In CIA je končno ubila Boba Marleyja, kar ji je uspelo s pomočjo tajne uslužbenke Britney Spears, ki je na to pozicijo prišla brez vez in poznanstev in povsem zaslužno potem, ko je razkrila, da je Nicolas Cage v resnici vampir ... – Kaj ima vse to veze, jaz sicer ne vem, ampak moj možganski skener je zabeležil ves ta sneg in smog in šum. In marsikaj, česar sploh še ne razumemo dobro, je tam zunaj in tudi sam sem že zdavnaj napovedal, da se stvari ne bodo dobro končale, šel sem celo na policijo: "Čujte, fantje, ubili me bodo! Bi vi dali meni en orožni list?"

MARTY: A je že konec replike?

IVAN: Kaj?

MARTY: Sem mislil, da sploh ne bo nikoli konec ...

IVAN: A boš ti bruhal sence namesto mene?

MARTY: Ti nimaš dovolj težke roke, da bi jih iz mene sprašil. Pa tudi: astralci ne marajo zame, sem premalo sofisticiran za njih

IVAN: Pol pa prosim, a ne?!

Marty ga lopne, Ivan izpljune petnajsto senco.

ŠEF POLICIJE: Jaz sem Šef policije. – Ivan, daj umiri se, pa kdo bo streljal na klovna ...! Strelja se na pomembne ljudi, ne pa na čudake in burkeže. Na primer na – *malo razmišlja in koplje po glavi* – na Franca Ferdinanda pa na ...

Marty ga zgrabi za vrat in ga vrže v ogenj.

Ivan spet izpljune Hamleta.

HAMLET: *Publiki*: Sem slišal, da krive zla, ko gledajo predstavo, spretnost predstavljanja že sama kdaj pretrese jim dno duše, da pri priči se izpovejo svojih hudodelstev ... – Zakaj umor, čeprav nima jezika, čudežno govori. – Gospa, kako vam igra ugaja? – Igralci ne zadržijo ničesar zase, vse povejo! – Poznate vsebino? Ta igra se imenuje mišelovka. – Dober bi bil namesto zbora, kajne? Lahko bi ob lutkah tolmačil klepet med vašim ljubčkom in vami ... – Oster sem, precej oster in hudo boste še cvilili, preden se skrham ... – Okruten moram biti, da bom dober. – Vstajate?! Ste se ustrašili slepih strelav? Kaj vam je, gospod? Naj končamo z igro? – Ne, sedite; ne boste se ganili, dokler vam ne prikažem vseh globin vaše

notranjosti kakor v zrcalu. – Mir, sedite, naj jaz vam trêm srce; naj duše ne teši vam laž, zaupajte se nebu, skesajte se, izogibajte se greha; če sem vam srce preklal na dvoje, proč vrzite slabšo polovico in z boljšo zaživite tem bolj čisto! Naj vodi vas krepost ...

MARTY: *Ivanu*: Čak, a nisva tega že imela?

HAMLET: Prej sem pozabil tekst, pol sem se ga pa spomnil in sem mislil, da bi ga vseeno do konca povedal ...

MARTY: *Grozeče zraste nad njim*. Pr mej duš ... eni pa tud nimajo mai dost!

HAMLET: Dej no, sej grem sam ... Nehi bit grob z mano, čisto si brez občutka ...!
Odide v grmado na glavni vhod.

IVAN: Koliko še? Hamlet šteje, upam, za dva ...

MARTY: Še tri ...

IVAN: Hamlet jih po moje vse odtehta ...

MARTY: Malo morgen ... *Ga trešči po hrbtu.*

Ivan zatuli.

IVAN: Vretenca si mi zlomil, kreten!

MARTY: Prej hrbtenico, zdaj pa vretenca?

IVAN: *Poskuša bruhati, pljuvati, pa ne gre*. Nobene astralne sence ni več v meni ...

Marty dvigne roko, da ga bo še enkrat udaril.

IVAN: Ne!

MARTY: Ja pol pa daj sam! Še tri!

IVAN: Marty, ne morem ...

MARTY: Ivan, še tri, če ne je bilo vse uzalud ...

IVAN: Prazen sem, Marty. Res.

Marty zavzdihne. Tuhta. Iz ust si povleče tisti papir, ki ga je iztrgal iz knjige Naredi sam, preden jo je vrgel v ogenj. Bere. Tuhta. Razmišlja. Preračunava.

MARTY: Dobro, dajva it zdaj na tvoje poslanstvo ...

IVAN: Pa saj sem že Morilca preprogramiral ... Pa temle tu povedal, kar jim gre ...

MARTY: In misliš, da bo to dovolj za kljukico?

IVAN: Nekaj je, več kot nič ...

MARTY: Pa ti se resno precenjuješ ...

IVAN: Z zlomljeno hrbtenico in zdrobljenimi vretenci ne morem zdaj odrešenika špilat!

MARTY: Angelca ti bo dala kljukico samo v primeru, da jih popelješ ven iz tega sranja, v katerem so. Ker noben kunšt ni identificiral sranje, ampak je kunšt potegniti človeka ven iz sranja, razumeš!

IVAN: *Ga močno uščipne v križu.* Joj moj križ, joj moj križ!

MARTY: Primi jih za roke in jih potegni ven. Najprej te v dvorani: pa tako mora biti močno, da bodo potem lahko okužili še vse svoje brate in sestre, ki niso prišli na to predstavo.

IVAN: *Ves zvit zaradi bolečin v križu.* Pa saj pizda nisem ebola.

Marty pomoli Ivanu papir z navodili.

IVAN: *Bere na glas:* Kako iz človekov narediti ljudi. *Se navduši in bere dalje tiho, premika samo ustnice ...* – Ja okej, no. Pa dajmo probat.

MARTY: Zgubit nimaš kaj ... Pol pa naženemo še tistih pet senc iz tebe ...

6. prizor: Ivan poveča državljanske kompetence indijancev

IVAN: *Publiki:* Preden odidem nazaj v nebesa, vam bom, dragi indijanci, ki boste še malo ostali v tem šmentflorajskem gaju, pomagal povečati vaše državljanske kompetence, da ga ne boste več tako srali, kot ste ga srali, ko ste me ubili! Državlanske kompetence lahko povečam samo tistim, ki imajo čista srca, zato bom najprej zmolili eno kesanje; kar ponavljajte lepo za menoj, kot pri sveti maši za duhovnikom.

Moli: Bratje in sestre, priznam, da sem se ubil ... *Počaka, da publika ponovi za njim, in jo pri tem spodbuja.* V mislih, besedah in dejanjih ... – Žal mi je, zelo mi je žal, da sem se ubil ... – Trdno sklenem, da se bom poboljšal in da se ne bom več ubijal ... – In prosim svetega duha, naj mi pri tem, kolikor more, pomaga, amen ...

Dobro. Zdaj pa še pokora po obrazcu, ki si ga je zmisлил nek Garry Kakože iz Amerike. Mogoče jo poznate pod izrazom EFT ali po domače – tehnika čustvenega osvobajanja ... Gre za eno tako strojniško metodo, ta Garry je bil namreč strojnik ... Slišal sem, da imate cel kup tečajev tudi po Sloveniji, tisti, ki bi se želeli malo bolj poglobiti, si lahko z interneta potegnate tudi brezplačni

priročnik ...

Jaz sem vso stvar malo inoviral, pač ne morem iz svoje kože, enkrat inovator, vedno inovator. Tako da bomo naredili zdaj tu en za kolektivno sceno intonirani šnelkurs po mojem receptu ... Je zelo preprosto, kar za mano ponavljajte: najprej karate točka tule ... super ... potem na vrhu glave, *tap, tap, tap*, sedemkrat do devetkrat, potem na notranji strani obrvi ... tam, kjer se vam začne obrv ... Gospa, na notranji strani, mene glejte ... Tako ja ... *tap, tap, tap*, sedemkrat do devetkrat ... pa ob očesu, vedno po kosti, *tap, tap, tap* ... pa pod očesom, spet po kosti, sedemkrat do devetkrat, pod nosom, *tap, tap, tap* ... tule na bradi, *tap, tap, tap* ... ključnica, *tap, tap, tap*... *in našteje še preostale točke, po vsaki za ilustracijo malo potapka.*

Stvar deluje tako, da najprej na glas izrečemo neko negativnost, potem pa se mlatimo po posameznih točkah toliko časa, dokler negativnost ne izzveni. Po principu "Sila kola lomi", "Klin se s klinom zbija", "Kar ne ubija jača" pa te naše indijanske fore ...

No, gremo. Jaz povem do vejice, vi ponovite za menoj, in potem tako naprej do vsake pike ...

Ivan tapka in k tapkanju spodbuja tudi publiko; predvsem vztraja, da za njim ponovijo pozitivne dele afirmacij, torej tiste na vižo "Mi smo okej, popolnoma se sprejemamo", "Carpe diem" in "Gremo mi po gobe".

"Nikoli, nikoli, odkar indijanci živimo na tem koščku Balkana, nam ni šlo slabše, kot nam gre zdaj. Toliko revežev ta zemlja še nikoli ni imela ... Ogromno tovarn je propadlo, veliko ljudi je brez kruha ... To pleme je suženj, suženj Evropi, in temu plemenu se hudo godi." – Kljub temu pa nas politika ne zanima. Nič nimamo proti tiraniji povprečnežev, ki so zajebali vse, kar se je zajebati dalo. Jebe se nam, če nam naši izvoljenci ljudstva kradejo, nas varajo, nam lažejo, nas režejo; če nas dajejo v nič, če vnašajo med nas sovraštvo in razdor, če ne odgovarjajo za svoja podla dejanja, če zanje veljajo drugačna pravila in če njihove plenilske pohode vsakič znova obilno blagoslavlja najvišja moralna inštitucija napuha, pohote in pohlepa, za prijatelje in znance na kratko Stranpot. – Nimamo mi nič s tem! Nas ne zanima, nas politika ne zanima, politika pa res ne, a kljub temu se popolnoma sprejemamo, globoko sprejemamo in smo totalno okej ... – Imamo mi svoj lajf, sago kendi kreš in druge sugar free mobilne igre, Carpe diem, Piš me v rit in Gremo mi po gobe ...

"Nikoli, nikoli, odkar indijanci živimo na tem koščku Balkana, nam ni šlo slabše, kot nam gre zdaj. Toliko revežev ta zemlja še nikoli ni imela ... Ogromno tovarn je propadlo, veliko ljudi je brez kruha ... To pleme je suženj, suženj Evropi, in temu plemenu se hudo godi." – Kljub temu pa nas politika ne zanima in boli nas kurac za naše vode, naše gozdove, za naše travnike in njive in briga

nas, če nam sprivatizirajo še zrak ... Jebe se nam sladko gladko za Triglavski narodni park z Belo krajino na čelu, jebe se nam za naše elektrarne, še bolj za naše avtoceste in še posebej se nam jebe za naše ljudi; sladko se nam jebe za vse tiste, ki še sanjajo, tuhtajo, iščejo, boli nas kurac za njihov ustvarjalni, mentalni in srčni domet, mi se politike ne gremo. – Boli nas kurac za vse, ki odhajajo, za tiste vrhunske, sijajne, neponovljive, ki se ne vračajo ... Dol nam visi za naš razvoj, za razgradnjo znanja; ma kaj nam bo znanost, svet je tak, kot je, pa če to vemo ali ne ... Jebe se nam, če je sedež možganov v resnici v središču srca, in briga nas za temeljne raziskave, saj tako ne vemo, kaj to sploh je, in sploh ... mi smo okej! Nas politika ne zanima. – Mi smo okej, totalno okej. Res smo okej. Ne zanima nas politika, ne zanima nas suverenost Slovenije, gospodarska in energetska suverenost pa še sploh ne, briga nas: vse to je stvar politike, nas pa politika ne zanima. Ne zanima nas! A smo že rekli?! Ne zanimajo nas prostotrgovinski sporazumi in s tisami in cipresami naj se ukvarjajo kar agronomi, mi se že ne bomo, dol nam visi, če je naša država talka tujih korporacij, v bistvu niti ne vemo, kaj to točno pomeni, pa tudi ne zanima nas ... Mislim – vsa čast, če koga zanima, ampak nas konkretno politika pač ne zanima. Imamo mi svoj lajf, sago kendi kreš in druge sugar free mobilne igre, Carpe diem, Piš me v rit in Gremo mi po gobe ...

"Nikoli, nikoli, odkar indijanci živimo na tem koščku Balkana, nam ni šlo slabše, kot nam gre zdaj. Toliko revežev ta zemlja še nikoli ni imela ... Ogromno tovarn je propadlo, veliko ljudi je brez kruha ... To pleme je suženj, suženj Evropi, in temu plemenu se hudo godi. " – Kljub temu pa nas politika ne zanima in se nam gladko jebe, če Evropa znotraj sebe ustvarja novi tretji svet in če bo k nam prenesla vse tisto, s čimer si sama ne mara mazat rok, če bo hodila k nam na lov na sužnje in če bo k nam selila svoje odpadke ... Tudi nas ne zanima, da nam 120 odstotkov zakonodaje napišejo lobisti v Bruslju. Kaj imamo mi s politiko? Politika nas ne zanima. Ne zanimajo nas naši fantje, ki na raznih misijah južno od Pirana bijejo neke tuje bitke. – Nas politika ne zanima in smo kljub temu okej, totalno okej in se globoko sprejemamo, marš v Carpe diem, marš u rit, reš u sugar free in Gremo mi po gobe!

"Nikoli, nikoli, odkar indijanci živimo na tem koščku Balkana, nam ni šlo slabše, kot nam gre zdaj. Toliko revežev ta zemlja še nikoli ni imela ... Ogromno tovarn je propadlo, veliko ljudi je brez kruha ... To pleme je suženj, suženj Evropi, in temu plemenu se hudo godi." – Kljub temu pa nas politika ne zanima, boli nas kurac, če našim otrokom režejo nogice in če moramo, odkar imamo svojo državo, v tujino ne več po kavo, kavbojke in milko, pač pa po plombe in drobovino, brigajo nas čakalne vrste pri specialistih, ki jih za samoplačnike recimo sploh ni, in ne zanima nas, zakaj na primer nismo zatiskali pasu tako, da bi prepolovili število občin, namesto da smo učiteljem

krajšali plašče? – To vse je stvar politike, mi pa se politike ne gremo. Mi smo face, nas boli kurac in boli nas kurac, če morajo zdaj že uslužbenci zavoda za zaposlovanje zaradi vedno večje gužve skoraj že vsak dan delati brezplačne nadure ... Kaj ima to sploh s politiko? – Nas politika ne zanima.

"Nikoli, nikoli, odkar indijanci živimo na tem koščku Balkana, nam ni šlo slabše, kot nam gre zdaj. Toliko revežev ta zemlja še nikoli ni imela ... Ogromno tovarn je propadlo, veliko ljudi je brez kruha ... To pleme je suženj, suženj Evropi, in temu plemenu se hudo godi." – Še dobro, da smo mi na politiko odporni, da smo cepljeni proti politiki, mi smo imuni na politiko, mi smo totalno in globoko avtoimuni, po naših venah teče saharin, mi smo res globoko v riti, ma mi ne gremo več po gobe, mi gremo lahko samo še rakom žvižgat ...

Ivan zmoli še odvezo: Sveti duh naj vam podeli oproščenje in mir. In jaz vas odvežem vašega greha, ker ste se ubili. – Zahvaljujemo se Gospodu, ker je dober. – Vekomaj naj traja njegova dobrot. Bog vam je vaš greh odpustil, hodite v miru, hvala bogu in amen pod kamen!

Uh, kakšna dolga molitev, malo me je bilo vmes strah, da ne boste zdržali do konca ... Sem se kar bal, da za dolge molitve na zemlji nimate ne volje ne časa več, sploh pa, ko gre za politiko ...

Ampak smo jo dobro speljali, vsa čast ...

7. prizor: Zadnji člen

IVAN: *Martyju:* Če ta reč deluje, potem je ta folk zdaj iz človekov postal ljudje.

MARTY: Kako je kaj, dragi moji indijanci? Dober večer. Z vami sva Marty in Ivan v predstavi "Ivan se vrača, Marty pa plača" ... Kako se počutite? Vse okej? Kakšna razlika od prej?

IVAN: Marty.

MARTY: Ja?

IVAN: Mene več ne boli križ.

MARTY: O, Marija. Pol deluje. Pol je to – to. Se pravi, ti si končal ...

IVAN: Zdaj pa bom pomagal še tebi, Marty.

MARTY: Me ne boš zapustil?

IVAN. Ne.

MARTY: Spremenil si se.

IVAN: Ja.

MARTY: Globoko spremenil, v dno duše!

IVAN: Ja.

MARTY: Torej deluje.

IVAN: Ja. – Pa tudi ne bi rad, da bi me še kdaj štihnilo v križu ...

MARTY: Tiho bodi, da zdaj vsega ne pokvariš!

IVAN: Okej. – Marty ...

MARTY: *Se prestraši.* Kaj je? A te spet prijemlje?

IVAN: Marty, nekaj še čutim v sebi ...

MARTY: Super! Bruhni, bruhni!

Ivan izbruhne sedemnajsto senco.

GLAVNA NEBEŠKA INŠPEKTORICA: Za vse enak! Alles glih! *Se ne da:* Alles klar? – Ivan, jest nimam več nič za dodat!

MARTY: Jebemti baba ...! *Jo prime in vleče proti grmadi.* Samo še dve ...

IVAN: Nimam več sline, Marty. Pa prej, ko sem pucal čakre indijancev, sem imel uvid ...

MARTY: Še dve ... Še zmeraj sva v minusu, Ivan ...

IVAN: Nisva več, Marty. Nisva. Vse je okej. – Midva sva zadnji člen, Marty.

MARTY: *Mu uide čisto po domače:* Kuga?!

IVAN: Midva morava tudi skozi ogenj ... Vsak mora iti skozi svoj ogenj, da v njem zgori brdavsova sled. Zakaj pa misliš, da si v ogenj metal nedolžne otročiče in sključeno starke? Vsak ima v sebi brdavsov kromposom in samo stvar okoliščin je, a se razraste v rak ali ne ...

MARTY: Pizda si ti en odrešenik, Ivan.

IVAN: Res me je ubil brdavs, Marty ... Čisto prav si mi povedal.

MARTY: Ko bi imel vsaj kak krompir ... Nič, greva? Kar se mora, ni težko!

IVAN: Samo še zadnja gesta za najino publiko. – *Sleče si hlače, pokaže publiko svojo zadnjico, kaže jo slabih pet sekund, potem pa nadaljuje.* No, pa sem vam pokazal še ta zadnjo, da ne boste rekli, da v celi predstavi ni bilo niti ene same kosmate šale in da vam je šel cel večer v rit ...

MARTY: Fuuuuuuuj!!!!!!

IVAN: Fora tega, da igralec na odru pokaže zadnjico, je v tem, da se lahko tudi intelektualni zajebanci čustveno vpletejo, tako da brez zamere: to je bilo namenjeno vsem tistim, ki imajo določen hendikep z involviranjem na emocionalnem nivoju ... – Vzemi me zdaj v naročje, Marty ...

MARTY: Pridi, Ivan, greva ...

IVAN: Sam to, ko bova zdaj šla v ogenj, zna pa tudi malo pečt, ne?

MARTY: Predstavljaš si, da hodiš po žerjavici.

IVAN: Nikoli nisem hodil po žerjavici.

MARTY: Če zmore Violeta Bulc, zmoreš pa tudi ti.

IVAN: To je pa tudi res. Če zmore baba, zmore tudi Ivan!

MARTY: Tako je prav! Zaupaj vase. Ne pozabi, kdo si: Ivan. Ivan pa se nam vedno vrača, Ivan je neuničljiv ... *Marty prime Ivana za roko, priklonita se. ... Z vami, dragi indijanci, sva bila Ivan in Marty, po domače tudi Krpan ... Adijo, Mare, adijo, ljubavi ... Vzame Ivana v naročje in z njim korači proti grmadi.*

IVAN: *Maha publiko v slovo.* Vzemite, ljubi moji, svoja jajca v svoje roke, naj vas po njih ne praskajo drugi! – Adijo, Berlin in španski paradajz! Adijo, in hvala vam za lep večer, dragi moji ... Ne se dat: živite v grehu!

Ko gorita na grmadi, ubrano pojeta ...

MARTY: Janez, kranjski Janez ... Janez, kranjski Janez ... Janez, kranjski Janez, kam odhajaš danes ...

IVAN: Med junake zbrane ... med junake zbrane ... med junake zbrane ...

Oba skupaj. ... nismo sužnji više!

